

ΠΑΝΗΤΑΘΡΩΠΟΣ

Ο ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΣ ΤΙΜΟΡΟΣ

1

2
ΔΡΧ.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Byron

Ο ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΣ ΤΙΜΩΡΟΣ

Ο ΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ τυφώνας έδερνε εκείνη τη νύχτα, όλόκληρη την Πολιτεία του Κεντάκυ. 'Ο άνεμος μαστίγωνε μ' άπίστευτη μανία την άνωπεράσπιστη γή. Λυσούσε θαρρείς, γιατί δεν μπορούσε να ξεριζώσει τα δέντρα και να τ' άνεβάσση μαζί του στον ούρανό, που ήταν κατάμαυρος, θολός, γεμάτος όργη και μελανιασμένα σύννεφα. Οί άστραπές έμοιαζαν σαν μιά άτέλειωτη έκτυφλωτική κορδέλλα, που ξετυλιγόταν άσπαμάτητα, σχηματίζοντας θεώρατες γωνίες στο στερέωμα. Μιά τρομακτική συμφωνία από μπουμπουνητά, τριγμούς και μακρόσυρτα, άνατρυχαστικά σφυρίγματα του άέρα, σαν ούρλιαχτά πεινασμένων λύκων, μαινόταν στο ζοφερό χάος.

Κι' άξαφνα...

'Αλλά κανείς δεν θά μπορούσε να πη τι ήταν, γιατί ποτέ δεν είχε ξαναγίνει τέτοιο πράγμα.

Στην άρχή φανερώθηκε ένα άχνογάλαζο φωτόκι, σε κάποια άκρη του μολυβένιου, ούρανού θάλας. Τρεμάσδυσε μερικά δευτερόλεπτα, σαν έτοιμο να χοθή τελείως, από την παγωμένη ανάσα του Βορρά. Δεν έσβυσε όμως. 'Αντίθετα άρχισε να μεγαλώνει με καταπληκτική γρηγορά

δα. 'Απλώθηκε, σύρθηκε στο άνταρ-ασμένο χάος καί χύθηκε σαν πάχνη πάνω στα μαύρα σύννεφα. 'Εκείνα σκίστηκαν άμέσως. Διαλύθηκαν καί χόθηκαν στα τέσσερα σημεία του όρίζοντα, σαν κυνηγημένα στοιχεία.

Τά μπουμπουνητά σταμάτησαν. Οί άστραπές έσβυσαν. 'Ο άνεμος έπαψε να ούρλιάζει, κι' έγινε μια σιγανή αύρα, που δέν μπορούσε να σαλέψει τὰ θαριά, βρεγμένα φύλλα. Τό φεγγάρι έρριξε άσημέρια σκόνη στους νερόλακκους.

Οί άνθρωποι, που άκουσαν τήν ξαφνική σιωπή, βγήκαν παραξενεμένοι από τὰ σπίτια τους. Κύτταξαν έκθαμβοι τ' άστέρια καί σταυροκοπήθηκαν.

Κανείς όμως δέν πρόφτασε να δή τὸ αστραφτερό πέρασμα, που κατέβηκε γοργά από τὸν οὐρανὸ καί προσγειώθηκε ανάμεσα στα αἰωνόβια δέντρα, στὸ δάσος τοῦ 'Ολντ Τάκερ.

.....

ΤΑ ΔΥΟ δίδυμα άδέρφια, ὁ Πήτερ κι' Πάτ Μόργκαν, περπατοῦσαν τὸ ἄλλο πρωί χορηπιδώντας, ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα δέντρα τοῦ δάσους.

'Ο Πήτερ κι' ὁ Πάτ, κατοικοῦσαν στὴ Νέα 'Υόρκη, ὅπου ὁ πλούσιος πατέρας τους, Τζὼν Μόργκαν, εἶχε ἐνα μεγάλο ἐργοστάσιο ἡλε-

κτρικῶν κινήτρων. Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο ὅμως, τὸ καλοκαίρι καὶ τὰ Χριστούγεννα, ἔρχονταν νὰ περάσουν τίς διακοπὲς τους στὸ πατρογονικό τους κτῆμα, στὸ χωροῦδάκι τοῦ Σαῖν Τζάκομπ.

'Ο Πάτ κι' ὁ Πήτερ, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν δυὸ σταλαγματιὲς νερό, μόλις εἶχαν κλείσει τὸ 14ο χρόνο τῆς ἡλικίας τους. 'Όσο ἔμοιαζαν στὴ μορφὴ ὅμως, τόσο ἦταν διαφορετικοὶ στὸν χαρακτήρα.

'Ο Πήτερ ἦταν σοβαρὸς καὶ τόσο τολμηρὸς, ποὺ θάλεγε, ὅτι ἀγνοοῦσε τὴν ὕπαρξι κάθε κινδύνου. 'Ετοιμὸς νὰ δώσῃ τὰ πάντα, γιὰ νὰ βοηθήσῃ ὅσους εἶχαν τὴν ἀνάγκη του. Τοῦ ἄρεσε νὰ μαθαίνει τὸ κάθε τι. 'Ηταν πρῶτος στὴν τάξι του στὰ μαθήματα ὡλλά καὶ πρῶτος στὰ σπῶρ. Τὸ κορμί του ἦταν γεροδεμένο καὶ τέλειο σὲ ἀναλογίες.

'Ο Πάτ δέν ἦταν καθόλου σοβαρὸς καὶ καθόλου τολμηρὸς. Κάθε ἄλλο παρὰ μελετηρὸς. Μὲ ἀπογοητευτικούς βαθμούς, σὲ ὅλα του σχεδὸν τὰ μαθήματα. Καθόλου ἐξυπνος προκειμένου γιὰ δουλειά. Διάβολος ὥσπὸς ὅταν ἦταν νὰ σκαρώσῃ καμμιὰ φάρσα ἢ νὰ διοργανώσῃ κάποια πετυχημένη καζούρα. Μόνον σὲ δυὸ σημεία ἔμοιαζε μὲ τὸν... γηραιότερο κατὰ μισὴ ὦρα ἀδελφὸ του:

Στὴν προθυμία του νὰ βοηθήσῃ τὸν καθένα καὶ στὴν ἐπίδοσί του στὰ σπῶρ. Αὐτὸ εἶχε κάνει τὸ κορμί του νὰ

μην ξεχωρίξη ούτε σὲ μιὰ ἴ-
να, ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Πήτερ.

Πρέπει ἀκόμα νὰ προστε-
θῇ γι' αὐτόν, πῶς ἀπὸ και-
ρὸ, κανεὶς πιά δὲν τὸν φώνα-
ξε Πάτ... Μὲ ἀφορμὴ τὶς ἀ-
τῆλειωτες διαβολιές του, ἦ-
ταν πασιγνώστως μὲ τὸ πα-
ρατσούκλι... Πατατράκ!

Ὁ Πατατράκ λοιπὸν κι' ὁ
Πήτερ, εἶχαν πάρει τρέχον-
τας τὸν δρόμο τοῦ Ὀλντ Τά-
κερ.

— Τὶ ὠραία πού μυρίζουν
τὰ φύλλα ἀπὸ τὴ βροχή!,
φώναξε ὁ Πήτερ ἀναπνέοντας
βαθεῖα.

— Σὰν σαλάτα ἀντρά-
κλας!!, μουρμούρισε ὁ ἀδι-
όρθωτος Πατατράκ. "Αν μά-
λισται εἶχε βρέξει... ξύδι ἀν-
τὶς νερό!

Ὁ Πήτερ σήκωσε τὸ χέρι
του, ἔτοιμος νὰ τὸν φιλοδωρή-
σῃ γιὰ τὴν ἐμπνύδα του, ἀλ-
λὰ ἐκεῖνος τόδωσε στὰ πόδια,
γαλῶντας χαρούμενα. Ὁ ἀ-
δελφός του τὸν κυνήγησε γε-
λῶντας κι' αὐτός. "Ετσι χώ-
θηκαν βαθεῖα στὸ δάσος. Οἱ
κορμοὶ τῶν γιγάντων δέντρων,
ὅλο καὶ πύκνωναν κι' ὑψώνον-
ται σὰν τεῖχη κάποιου μυθι-
κοῦ κάστρου.

«Ὁ γέρος»

ΟΛΑ ἦταν παράξενα
ἐκεῖ μέσα. Ἀστροποβολοῦ-
σαν τὰ μέταλλα. Τὰ πολύ-
χρωμα λαμπρόνια πού ἀναδό-
σθυναν, ἀφῆναν ἕναν ἐλαφρό-
τατο βόμβο. Ἐκαναν τὶς στιλ-
πνὲς ἐπιφάνειες τῶν τοιχω-

μάτων τοῦ κυκλικοῦ θαλάμου
νὰ ἱριδίζουσιν.

Ὁ Γέρος, πού βρισκό-
ταν ἐκεῖ, ἔσκυβε πάνω ἀπὸ
μὲ ἀθόνη τηλεοράσεως. Ἦ-
ταν φωτισμένη ἐκείνη τὴ στι-
γμή. Ἐδειχνε ἕνα τμήμα τοῦ
δάσους. Δυὸ παιδιὰ προχω-
ροῦσαν σ' αὐτό, ἀνάμεσα στὰ
πυκνά, πανύψηλα δέντρα.

Τὰ ἀλλόκοτα, λαμπερὰ μά-
τια τοῦ Γέρου, ἔφυγαν
ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ φωτισμένη ἀ-
θόνη. Καρφώθηκαν σὲ κάποια
συσκευή δεξιά του. Στὸ ἐξω-
τερικὸ τμήμα τῆς συσκευῆς,
ἦταν κάτι σὰν κρυστάλλινη
ἀμπούλα. Ἐνὰ πράσινο φῶς
χοροπηδοῦσε μέσα σ' αὐτήν.
Ὅσο περνοῦσαν τὰ δευτερό-
λεπτα, τόσο τὸ φῶς ἀνέβαινε
ψηλότερα, πρὸς τὴν κορυφὴ
τῆς διαφανῆς ἀμπούλας.

Τὰ μάτια του ξαναγύρισαν
στὴν τηλεόρασι. Ἐνα θριαμ-
βευτικὸ χαμόγελο χάραξε τὴ
χιλιοζαρωμένη, ἀσκήτικὴ μορ-
φή του.

— Αὐτὸ εἶναι!, μουρμού-
ρισε. Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητοῦ-
σα!

Ἐφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του
καὶ δῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.
Τὸ βάδισμά του ἦτα ἀνάλα-
φρο, σὰν μικροῦ παιδιοῦ.
Στὸν πλαῖνὸ θάλαμο, πῆσε
ἕνα κουμπί, πάνω σὲ κάποιο
ταμπλώ. Ἐνα κομμάτι τοῦ
μεταλλικοῦ τοίχου, παραμέ-
ρισε. Μιὰ πόρτα σχηματί-
στηκε κι' ἔμεινε ἀνοιγμένη
διάπλατα.

Ἀπ' ἔξω, λίγα μέτρα πρὶν
ἡτέρα, ὑψυνόταν τὸ δάσος..

‘Ο Πατατράκ έβγαλε ξαφνικά μιὰ δυνατή στριγγλιά κι’ ύστερα γούρλωσε τὰ μά-

Χώθηκαν δαθεία στο δάσος...

τια του σάν απόπληκτος.

‘Ο Πήτερ τόν κύτταξε μιὰ στιγμή παραξενεμένος. ‘Υστερα παρακολούθησε τὸ βλέμμα τοῦ ἀδελφοῦ του γεμάτος περιέργεια. ‘Αφησε τότε κι’ αὐτὸς μιὰ ἐκπληκτικὴ φωνή.

Πίσω τους, σ’ ἓνα μικρὸ ξέφωτο ποὺ ἀνοιγόταν στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, ἦταν ἀκουμπισμένο στὴ γῆ ἓνα πελώριο ἀντικείμενο. Ἦταν κατσκευασμένο ἀπὸ ἓνα μέταλλο, ποὺ ἄστραφτε θαυμάσια. Εἶχε σφαιροειδές σχῆμα, μὲ διάμετρο τουλάχιστον ὀκτώδεκα μέτρα. ‘Ολόγουρά του ὑπῆρχε ἓνας τεράστιος δακτύλιος ἀπὸ κατσίμαυρο, ἀλλὰ ἐπίσης ἀστραφτερό μέταλλο. Δὲν ἔβλεπες πούθενά κανένα ἀνοιγμα, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μονάχα σπῆ βάσι του.

‘Απ’ αὐτὸ κατέβαινε μιὰ μικρὴ σκάλα κι’ ἀκουμπούσε στὴ γῆ.

— Πῆ... Πῆ... Πῆτερ..., δὲν ὀνειρεύομαι; τραύλισε κά τωχος ὁ Πατατράκ.

— ‘Οχι!, μурμουρίσε ὁ ἀδελφός του, πιάνοντάς του ἀπὸ ἐνστικτο τὸ χέρι. ‘Οχι, ἐκτὸς ἀν ὀνειρεύομαστε κι οἱ δυὸ μαζί!

— Πολὺ χαζὸ ὄνειρο βλέπουμε!, δήλωσε ὁ Πατατράκ. ‘Εχω μιὰ ἰδέα: Ξυπνάμε;

‘Ο Πήτερ δὲν τὸν ἄκουσε.

Ξαφνικά τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ πολὺ παράξενη ἔκφρασι.

— ‘Ας πᾶμε κοντά!, εἶπε.

— Τρελλάθηκες, Πῆτ; Τί νὰ κάνουμε ἐκεῖ πέρα; ‘Ας ξυ

‘Ο Πήτερ υπέφερε τρομερά...

πνήσουμε! Είναι πολύ πιο καλύτερα!

— Πρέπει να πάμε!, ξανά πε με τον ίδιο αλλόκοτο τρόπο ο Πήτερ. Λέει να πάμε μέσα!

— Λέ... λέ... λέει!, τραύλισε ο Πατατράκ. Ποιός τὸ λέει; Πήτερ, έχω την καλύτερη ιδέα που είχα ποτέ μου: Παραβγαίνουμε στο τρέξιμο;

Καί τράβηξε με δύναμι τον αδελφό του, αλλά εκείνος αντιστάθηκε πεισματικά και τον τράβηξε αυτός προς το μέρος του. Ξανάπε:

— “Ελα! Πρέπει να πάμε!

— “Οχι, Πήτ! Δεν πρέπει! Πάω και στοίχημα ότι

δεν πρέπει!, κλαψούρισε ο Πατατράκ τρέμοντας. Τὸ σπιτάκι μας είναι από εκείνη τη μεριά! Θυμάσαι που φύγαμε πὸ πρῶτῃ; “Ελα να γυρίσουμε! Κονταύει μεσημέρι! Πήτερ τί έπαθες; Τί έχουν τὰ μάτια σου;

Κι’ αλήθεια. Τὰ μάτια του αδελφού του, έλεγες πὸς κύτταζαν χωρίς να βλέπουν. Περπατούσε με σταθερό βήμα. Κρατούσε πάντα τον Πατατράκ από τὸ χέρι και τὸν έσερνε με μιὰ δύναμι άκατανίκητη. Αὐτός περπατούσε υποχρεωτικά. Τὰ πόδια του όμως τρέκλιζαν ὅλο και περισσότερο.

‘Ο Πατατράκ βρισκόταν

στά πρόθυρα τῆς λιποθυμίας.
— Πῆτ, ψέλλισε μὲ φωνὴ
πρὸς μόλις ἀκουγόμενα. Στά-
σου νὰ σοῦ πῶ : Αὐτὸ τὸ
π ῑ ρ ᾱ γ μ α, δὲν εἶναι... πρᾶ-
γμα! Δηλαδή, στὴν οὐσία εἶ-
ναι κάτι πού δὲν εἶναι! Εἴ-
ναι... ἀντικατοπτρισμός! Δὲν
τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου;
Κύτταξε πῶς γυαλίζει!

Ὁ Πῆτερ ὥστόσο εἶχε φτά-
σει στὴ σκάλα. Ἄρχισε ν'
ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια, χω-
ρίς νὰ τοῦ δίνει καμμιά ση-
μασία. Μόνο πού τὸν ἔσερ-
νε πάντοτε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Πατατράκ δὲν ἄντεξε
περισσότερο. Τινάχτηκε μ'
ὅλη του τῇ δύναμι καὶ τοῦ ξέ-
φυγε.

Ὁ Πῆτερ δὲν γύρισε νὰ
τὸν κυττάξῃ. Συνέχισε ν' ἀ-
νεβαίνει.

— Του... τουλάχιστον χτύ-
πησε τὴν πόρτα, Πῆτ!, τοῦ
φώναξε ὁ ἀδελφός του πανι-
κόβλητος. Δὲν εἶναι σωστὸ
νὰ μπῆς ἔτσι! Θὰ ποῦν πῶς
δὲν ἔχεις τρόπους κι' ἡ φου-
καριάρα ἡ μαμά, ἔχει μαλ-
ιλιάσει ἡ γλώσσα της γι' αὐ-
τὰ τὰ πράγματα!

Κι' ἐπειδὴ ὁ Πῆτερ δὲν τὸν
ἄκουγε, πλησίασε καὶ χτύπη-
σε δυνατὰ τὸ ἐξωτερικὸ περὶ
ὄβλημα τῆς σφαίρας.

Τότε μιὰ θαθεῖα κι' ἀπό-
κοσμη φωνὴ ἦρθε ἀπὸ τὸ ἐ-
σωτερικόν. Μιὰ φωνὴ πού καμ-
πάνισε ὑποβλητικὰ στοὺς με-
ταλλικοὺς τοίχους τοῦ προ-
θαλάμου:

— Περάστε!

— Μανούλα μου, τὰ χά-
νεις τὰ παιδάκια σου!, ψέλ-

λισε ὁ Πατατράκ μ' ἀπόγνω-
σι.

Καί, κάνοντας ἀστραπιαία
μεταβολή, ρίχτηκε μ' ὅλη
τῇ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν
του πρὸς τὸ μέρος τοῦ δά-
σους.

Ὁ Πῆτερ, βαδίζοντας σὰν
αὐτόματο, πέρασε στὸν προ-
θάλαμο κ' ἀπὸ ἐκεῖ βρέθηκε
ἐστὴν ἐπόμενη αἴθουσα.

Ἦταν μισοσκότεινη.

Στὸ βάθος θεκόταν ὁλόρ-
θος ἓνας ἄ ν θ ρ ω π ο ς,
ντυμένος μ' ἓναν μακρὺ χρω-
ματιστὸ χιτῶνα.

Τὰ ὀστεώδη χαρακτηριστι-
κά του ἐδείχναν πῶς ἐπρεπε
νὰναι πολὺ γέρος. Ἔμενε ἀ-
κίνητος καὶ κυττοῦσε ἐρευνη-
τικὰ τὸ παιδί. Στὸ τέλος, κί-
νησε ξαφνικὰ τὸ χέρι του καὶ
πίεσε κάποιο κουμπί, πᾶνω
σ' ἓνα ταιμπλώ, στὸ πλάι
του.

Στὴ στιγμή ὁ Πῆτερ ἀνοι-
γόκλεισε ξαφνισμένος τὰ
μάτια του. Λές καὶ μόλις ἐ-
κείνη τὴν ὥρα πρωτόβλεπε τὸ
μέρος ὅπου βρισκόταν.

Ὁ Γ έ ρ ο ς ἔκανε δυὸ ἐ-
πιβλητικὰ δῆματα πρὸς τὸ
μέρος του. Ἀπλώσε τὸ χέ-
ρι του, σὰν νὰθελε νὰ τὸν
χαρετῆσῃ.

Ὁ Πῆτερ δὲν κινήθηκε, ἀλ-
λὰ τὸν κυττοῦσε πάντοτε, μ'
ὀλοφάνερη περιέργεια. Μόνο
μιὰ στιγμή παρατήρησε ὁλό-
γυρά του καὶ στὸ βλέμμα
του ζωγραφίστηκε ἀνυπόκρι-
τος θαυμασμός! Στὸ τέλος
ἄπλωσε κι' ἐκεῖνος τὸ χέρι
του κ' ἔσφιξε τὸ ἀπλωμένο
χέρι τοῦ Γ έ ρ ο υ!

Μονάχα στην άφή εκείνου του χεριού, ένοιωσε ένα άθελο σκίρτημα στην καρδιά, το δεκατετράχρονο αγόρι. Ήταν άπίστευτα κρύο, σχεδόν σαν το χέρι ενός πεθαμένου.

Η φωνή του Γέρου, που έφτασε ταυτόχρονα στ' αυτιά του, ήταν θερμή και γεμάτη έγκαρδιότητα. Είπε:

— Καλώς ήρθες, παιδί μου. Έσένα ακριβώς ζητούσα! Είσαστε τόσο όμοιοι: με τον διδυμο αδελφό σου, που καμιά μηχανή δεν θα μπορούσε να σας ξεχωρίσει. Έσύ ωστόσο ξεχώρισες μονάχος σου, με το θάρρος που δείχνεις, ενώ εκείνος τώσκασε φοβισμένος... Έλα μαζί μου.

Και προχώρησε σε μια άλλη πόρτα, στο βάθος.

Ο Πήτερ στράφηκε μια στιγμή και κύτταξε πίσω του. Σαν ν' ανήσυχσε ξαφνικά γι' α τον Πατατράκ, που του τόν θυμίσε εκείνος ο αλλόκοτος άνθρωπος.

— Φοβάσαι; ρώτησε ο Γέρος.

Το αγόρι, αυτή την φορά τον άκολουθήσε, χωρίς να προφέρη λέξη.

΄Απο άλλο κόσμο

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ αυτός θάλαμος ήταν γεμάτος έπιστημονικά όργανα. Ήταν ένα όνειρώδες εργαστήριο. Κάτι που ίσως χρειαστή να περάσουν χιλιάδες χρόνια, γι' α να ύπάρξη όμοίο του στη Γη.

Ο Πήτερ έμεινε άπολιθωμένος. Τα μάτια του είχαν γουρλώσει άπό θαυμασμό. Φυσικά δεν καταλάβαινε τίποτ' άπό ό,τι θα μπορούσε να χρησιμεύη ή κάθε μία συσκευή. Αίσθανόταν όμως πώς βρισκόταν μπροστά σε άληθινά έπιστημονικά θαύματα.

— Έλα, παιδί μου, ξανάπε ο Γέρος, με την παράξενη, βαθειά φωνή του.

Και ταυτόχρονα πέρασε το χέρι του γύρω άπό τους ώμους του αγοριού.

Εκείνο δεν έφερε καμιά αντίσταση. Τον άκολουθήσε ώσπου στάθηκαν έμπρός σε μια παράξενη συσκευή. Ήταν έντελώς διάφανη. Θα μπορούσε να χωρέση μέσα, όλόκληρος άνθρωπος.

— Άκουσε, είπε ο Γέρος. Θυμάσαι πώς έφτασε εδώ μέσα;

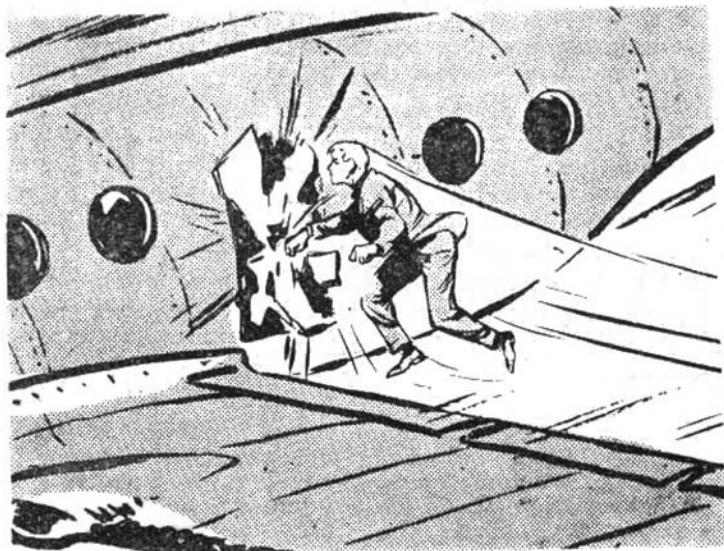
— Όχι!, ώμολόγησε παρξενωμένος ο Πήτερ.

— Λοπόν δεν το θυμάσαι, γι' ατí δεν ήρθες με τη θέλησί σου! Σ' έφερα εγώ, με τη δύναμη της έπιστήμης μου! ΄Ησουν ύπνωτισμένος!

Ο Πήτερ έκανε μια έκπληκτη κι' ανήσυχη μαζί κίνησι.

— Δεν πρέπει να φοβάσαι, ξανάπε ο Γέρος ήρεμα. Έγώ που σε ύπνώτισα, εγώ ξανάφησης ελεύθερη τη σκέψι σου. Μπορούσα να σε άναγκάσω να μπής σ' αυτή τη συσκευή χωρίς να το θέλεις...

— Μέσα σ' αυτή τη κρυστάλλινη συσκευή!, μουρμούρισε ο Πήτερ κατάπληκτος. Τί να κάνω εκεί;

Ἡ πόρτα τινάζεται σὰν νὰ ἔσκασε ἐπάνω της ὁδίδα!

— Δὲν εἶναι κρύσταλλο αὐτὸ πού βλέπεις. Εἶναι ἓνα ἰσχυρότατο, διάφανο μέταλλο τοῦ πλανήτη μας. Τὸ σπανώτερο καὶ πιὸ πολυτίμο μέταλλο πού ἔχουμε.

— Τοῦ... τοῦ πλανήτη σας! τραύλιζε τὸ ἀγόρι ἀνατριχιάζοντας. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Αὐτὸ πού κατάλαβες! ἀπάντησε ὁ Γέρος μὲ τὴ βαθεῖα φωνή του, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Ὁ κόσμος μου, βρίσκεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴ Γῆ σας! Τὴ νύχτα μπορεῖς νὰ τὸν διακρίνης ἀπὸ δῶ, σὰν μιὰ μικρὴ, τρεμουλιαστὴ σπῖθα στὸν οὐρανό... Ἀπὸ κεῖ ἦρθα... Γιὰ νὰ

βρῶ ἐσένα! Εἶσαι ὁ ἐκλεκτός τῆς Μοίρας! Ὅλη μου τὴ ζωὴ τὴν πέρασα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ χαρίσω σ' ἓναν γῆϊνο ἄνθρωπο τὶς ἱκανότητες ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ πλανήτη μας. Δὲν ἦταν καθόλου εὐκολο... Δούλεψα πολλὰ χρόνια... Πάρα πολλὰ.

Χαμογέλασε ξαφνικὰ καὶ κύτταξε τὸ ἀγόρι. Ρώτησε σχεδὸν εὐθύμα:

— Ἀλήθεια, πόσο χρονῶν λές πῶς εἶμαι;

— Πά... πάνω - κάτω ἐβδομήντα!, ἀπάντησε διστακτικὰ ὁ Πῆτερ.

Ὁ Γέρος γέλασε πάλι καὶ εἶπε:

— Ἔπεσες λίγο ἔξω, γιὰ-

τί είμαι: σχεδόν... έπτακο-
σίων χρονών!

* * *

‘Ο Πήτερ έλοιωσε μιὰ κρυ-
άδα στην καρδιά του και μιὰ
υπόθεσία στο στομάχι. ‘Ε-
κισσε άθελα ένα δήμα πίσω.
Τò πρόσωπό του έγινε κατά-
χλωμο.

— Μή φοβάσαι, τού είπε
πάλι τò έξώκοσμο. ‘Ον με
γλυκειά φωνή. Πρέπει νά
μού έξης έμπιστοσύνη. ‘Ακου-
σε... ‘Η στιγμή αυτή είναι
μεγάλη για σένα και για ό-
λόκληρη τή Γή... Είμαι βέ-
βαιος ότι δέν έπεσα έξω και
πώς δέν θά μ’ άπογοητεύσης.
‘Ηρθα με τόν σκοπό νά χα-
ρίσω σ’ έναν γήινο άνθρωπο,
τις ικανότητες ενός ανθρώπου
τού πλανήτη μας.

‘Ο παράξενος άνθρωπος
στράφηκε σ’ αυτά τὰ λόγια.
Πάτησε κάποιο άλλο κουμπί.
Στòn αντίκρυνό τους τοίχο ά-
ναψαν μονομιὰς χιλιάδες μι-
κρούτσικα λαμπρόνια, σαν
σπίθες. Σχημάτιζαν ένα τμή-
μα από τò χάρτη τού Δια-
στήματος. ‘Ολα τὰ φωτάκια
ήταν λευκά. ‘Ανάμεσά τους
άστραφτε ένα μεγαλύτερο,
όλοκόκκινο.

— Αυτός είναι ό Γαλαξίας
Ζαούρ, είπε. ‘Εκείνο τò κόκ-
κινο άστέρι που βλέπεις πα-
δί μου, είναι ό πλανήτης Βάλ
— ό κόσμος μου! Σ’ αυτόν,
άκμάζει ό πιο ήλιγγώδης πο-
λιτισμός τού Σύμπαντος!
Για τούς ανθρώπους τής Γής,
τò Διάστημα είναι ένα άχα-
νές μυστήριο. Για τούς όν-
θρώπους τού Βάλ, είναι ένα

τυπωμένο διδλίο, χωρίς καμ-
μιὰ άπορία! ‘Ελέγχουμε ό-

‘Ο Πήτερ πέφτει με τρομερή
όρμη έπάνω του.

λους τούς πλανήτες, όπου υπάρχουν Ζωή — και είναι χιλιάδες! Κάθε φορά λοιπόν, που από κάποιον απ' αυτούς τούς κόσμους, αρχίζουν να έκτοξεύονται διαπλανητικά βλήματα από κενό, ο Βάλ στέλνει ένα αστρόπλοιο σαν το δικό μου, με πλήρωμα έναν άνθρωπο σαν κι' εμένα!

— Για ποιόν σκοπό; ρώτησε ο Πήτερ ανήσυχα.

Ο Γέρος όμως χαμογέλασε πάλι.

— Μην ανησυχείς, είπε. Σκοπός μας είναι ακριβώς να προστατεύσουμε τούς καινούργιους πολιτισμούς του Σύμπαντος, από την αυτοκαταστροφή. Πιο επικίνδυνος απ' όλους, είναι ένας μέσος πολιτισμός, που αρχίζει από την εποχή των διαπλανητικών βλημάτων. Γιατί τότε οι άνθρωποι σκέπτονται κατακτήσεις άλλων κόσμων και πολέμους. Στον ανώτερο πολιτισμό, ο κίνδυνος αυτός σταιματιά. Κανείς πια δεν σκέπτεται να υποδουλώσει και να κατακτήσει τίποτ' άλλο, εκτός από το τέλος της επιστήμης. Αυτό είναι το μόνο πράγμα που μπορεί να δώσει όλες τις ικανοποιήσεις σ' ένα λογικό Όν. Ο άνθρωπος όμως είναι πλάσμενος με πολλές ατέλειες από τη φύση. Θυμήσου τον πρωτόγονο άνθρωπο της Γης — αληθινό θηρίο! Δές τούς σημερινούς συνανθρώπους σου και θα καταλάβεις την πρόοδο.... Κι' έχουν —σκέψου— πολλές ατέλειες ακόμα. Στο βάθος

της ψυχής πολλών, υπάρχουν ταπεινά, πρωτόγονα ένστικτα! Αυτά πρέπει να νικηθούν. Όσο από έναν κι' από δύο, όμως, αλλά από το σύνολο! Τότε θα φτάσετε στον ανώτερο και στον ανώτατο πολιτισμό! Θα χρειάζονταν όμως χιλιάδες χρόνια ακόμα, για να γίνη αυτό... Ο Βάλ προσπαθεί να συντομέψει αυτό το διάστημα. Και προσπαθώ να το πετύχει αυτό με τεχνητά μέσα... Εκείνος που θα μπη σ' αυτήν εδώ τη διάφανη συσκευή, θα βγίη σε λίγο ένα Όν τέλειο! Ένας άνθρωπος σαν τούς δικούς μας! Ένας άνθρωπος χωρίς φραγμό σε δύναμι και σε ικανότητες! Κι' αυτός μπορεί να είσαι εσύ παιδί μου! "Αν μ' ακούσης και μ' άφησης να κάνω το πείραμά μου θα βγίης από εκεί μέσα με τη δύναμι χιλίων Ήρακλέων! Οί σφαίρες, οί όβιδες, ακόμα και οί δόμδες, δεν θάχουν τη δύναμι να τρυπήσουν το δέρμα σου, που θάχη άπίστευτη άντοχή! Θα μπορής να πετάς στάν αέρα σαν τo πουλί και με τη γρηγοράδα της άστραπής! Τα μάτια σου θα μπορούν να βλέπουν ακόμα και τη νύχτα — ακόμα και πίσω από αντικείμενα, που για τούς άλλους, τούς κοινούς ανθρώπους, άπτελουν φραγμό στην όρασί τους! Θα μπορής, με μία γροθιά σου, να τσακίξεις τα πιο σκληρά μέταλλα —τόν θώρακα ενός πολεμικού πλοίου! Τη τιτανική όμως αυτή δύναμή σου, θα

πρέπει να την μεταχειρίζεσαι μόνο για το καλό και για τη δικαιοσύνη, γιατί, αν τολμήσης να τη χρησιμοποιήσης διαφορετικά, αλλοιμονό σου! Θα στραφή τότε εναντίον σου και θα σε κατασπρέψη μία για πάντα! Σκέψου καλά λοιπόν, γιατί πρόκειται να αναλάβης τεράστιες ευθύνες! Το έργο σου θα είναι δύσκολο και μεγάλο! Θα γίνης ο φρουρός του πλανήτη σου! Θα τον προστατεύεις από τον χαλασμό, ώσπου να ξανάρθω μετά από πολλά χρόνια, όταν θα έχω πιά τη δυνατότητα να μεταμορφώσω έτσι όλους τους ανθρώπους.... Τι έχεις;

Το κατάχλωμο πρόσωπό του ήταν γεμάτο ανησυχία.

— Είπατε, «αν σας αφήσω να κάνετε το πείραμά σας», μурμουρίσε στο τέλος. Αυτό σημαίνει πώς δεν είστε απολύτως βέβαιος για το αποτέλεσμα!

Ο Γέρος τον παρατήρησε μια στιγμή με ανυπόκριτο θαυμασμό.

Η κρίσι σου είναι σοφή για την ηλικία σου, είπε. Άλγίσεια δεν μπορώ να πω πώς είμαι: χίλια τα εκατό βέβαιος! Δεν μπορώ να ορκιστώ για τις αντιδράσεις ενός γήινου οργανισμού, όσο κι αν είναι τέλειος. Είναι βέβαιο πώς θα υποφέρης τρομερά εκεί μέσα... Υπάρχει και μια μικρή πιθανότητα, να μην μπορέσης να επιζήσης! "Ολ' αυτά πρέπει να τα ξέρης πριν μής! Έσύ όμως, μό-

νος σου, θα πάρης την απόφασί, παιδί μου! Μόνο, μάθε, πώς με τα μηχανήματά μου βεβαιώθηκα ότι έχεις τον πιο τέλειο οργανισμό απ' όλους τους άλλους ανθρώπους εδώ. "Αν αποτύχω μ' έσένα, δεν υπάρχει περίπτωση να πετύχω κανέναν άλλο... τώρα! Πιστεύω όμως πώς θα πετύχουμε! Πρέπει να μου έχης έμπιστοσύνη.... Σκέψου από που έρχομαι γι' αυτόν τον σκαπό... Ουμήσου πώς διέλυσα τη θύελλα που σάφρωνε το Βόρειο ημισφαίριο του πλανήτη σας χθές τη νύχτα! Κι' αυτό μόνο με το πάτημα ενός κουμπιού!... Άποφάσισε!

— Δέχομαι!, μурμουρίσε απλά το δεκατετράχρονο αγόρι.

Και προχώρησε μόνο του προς τη συσκευή.

Ο Γέρος για μια φορά άκόμα δεν κατάφερα να κρύψω τον θαυμασμό του και κάποια έκπληξι. "Υστερα ύψωσε ξαφνικά το χέρι του. Το πέρασε ανάμεσα από μια χρυσοκίτρινη ακτίνα, που αιώρειτο επάνω από ένα ταμπλώ. Το διάφανο μέταλλο της συσκευής άνοιξε σαν πόρτα.

Πήτ η Πάτ;

ΠΗΤΕΡ προχώρησε αποφασιστικά και χώθηκε μέσα.

Ο Γέρος πέρασε πάλι το σκελετωμένο χέρι του από τη χρυσοκίτρινη ακτίνα. Η

διάφανη φυλακή έκλεισε χωρίς τον παραιμικό θόρυβο.

Ο Πήτερ απόμεινε μέσα, ακίνητος σαν αγγίμα. Μια κρύα ανατριχίλα ανακόλυψε πώς δεν μπορούσε να σαλέψει ούτε χιλιοστό. Κι' όμως, το διάφανο μέταλλο, που τον τριγύριζε, ήταν αρκετά μακριά του!

Ο έπιστήμων του Βάλ έσκυψε πάνω από ένα καντράν με εκατοντάδες κουμπιά. Τα άσαρκα δάχτυλά του άρχισαν να τα χειρίζονται μ' έκπληκτική εύκίνησή.

Διάφορα πολύχρωμα λαμπρόνια άναψαν σε μια όθονη, πλάι του. 'Από καθέν' απ' αυτά ξεκίνησαν άχνοδιάφανες άκείνες. 'Επεσαν πάνω στο φυλακισμένο σώμα του άγορού, φωτίζοντάς το ύποβλητικά και παράξενα... Βελταϊκά τόξα άρχισαν να χοροπηδούν βομβίζοντας, ανάμεσα σε δυο ψηλές κεράιες, στο κέντρο του δωματίου. Που και που έπαιζαν ανάμεσα τους ύπέροχες σπιθες, σαν άστραπές.

Το πρόσωπο του Πήτερ είχε γεμίσει ιδρώτα. 'Ετρεχε σε χοντρά ρυάκια από τα μάγουλά του. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε βαρειά. 'Αγχομαχούσε. Τα μάτια του έλεγε πως θάσβηναν... 'Αφροί φάνηκαν στις άκρες των σφίγγμένων χειλιών του. Κι' όλη αυτή την ώρα στριφογύριζε σιγά-σιγά, χωρίς να το θέλλη, μέσα στη διάφανη φυλακή του, σαν άρνι στη σούβλα. Οί πολύχρωμες, άχνο-

διάφανες άκτίνες, έπεφταν έτσι σ' όλόκληρο το κορμί του, γύρω - γύρω.

Θά πέρασαν δέκα λεπτά. 'Ενας αιώνας άγωνίας για το δεκατετράχρονο άγόρι.

Τέλος ο Γέρος άπλωσε το χέρι του σ' έναν μεγάλο διακόπτη, που βρισκόταν στη μέση του ταμπλώ με τα κουμπιά.

Ταυτόχρονα σχεδόν μ' αυτή την κίνηση, άκούστηκε μια τρομερή στριγγλιά, που έκανε τον έξωκοσμο άνθρωπο, να τιναχτή ξαφνιασμένος. Στην έκπληκτη κίνησή του το χέρι του λόξεψε άθελος. 'Αστραπιαία δέκοψε προς στιγμήν μια γολαζία άκτίνα, που έπεφτε εκείνη την ώρα στη δεξιά ώμοπλάτη του άγορού.

'Αμέσως ύστερα ο Γέρος κατέβασε τον μοχλό. 'Όλα σταμάτησαν μονομιάς....

* * *

Ξεχάσαμε όμως εδώ και ώρα τον άμοιρο τον Πατατράκ, που είχε πάρει μαύρο δρόμο, τρέχοντας προς το δάσος, τρομοκρατημένος. 'Επειδή ήταν προπονημένος στο πρέξιμο, όπως έξηγήσαμε στην αρχή, άπαιμακρύνθηκε άρκετά. Στιγμή δεν του είχε περάσει απ' το μυαλό να σταματήσει. 'Ετρεχε όμως με τόση γρηγοράδα, που μια στιγμή κόντεψε να σκάσει. 'Ετσι αναγκάστηκε να σταματήσει θέλοντας και μή. Σηρίχτηκε άγκομαχώντας στον κορμό ενός δέντρου, για να μην πέσει. 'Ο κόσμος άρχισε να

στριφογυρίζη ὀλόγυρά του, σὺν σβούρα.

Ὅταν καμμιά φορά συνήλθε κάπως, πάλι: δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ. Τὸ στήθος του τὸν πονοῦσε τρομερὰ ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα. Θυμήθηκε ὥσπότεο τὸν ἀδελφό του. Στράφηκε νὰ δῇ μήπως ἐρχόταν. Τὸ δάσος ἦταν ἔρημο.

— Μανούλα μου !, τραύλισε κομπιαστὰ, γιατί πνιγόταν ἀκόμα. Αὐτὸς ὁ βλάκας μπήκε ἐκεῖ μέσα, νὰ ξέρης! Μόνο ὅταν εἶναι γὰ πλάκα τρέχει! Ὅταν χρειάζεται νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, δὲν λέει νὰ τὸ κουνήσῃ!

Κύπταξε ἄλλῃ μιὰ φορά πρὸς τὰ πίσω, μὲ μάτια ἐλπίδα. Τὸν πῆραν τὰ δάκρυα, ἐντελῶς ξαφνικά.

— Ποιὸς τοῦπε πὼς εἶχα ὄρεξι νὰ μείνω μοναχογιός; μονολόγησε μὲ λυγμούς. Μοῦ ἄρεσε πιὸ καλὰ πού ἤμουνα διζέλιμος! Πὼς γελοῦσαμε ὅταν μᾶς μπερδεύανε! Τώρα ποῖος θὰ κάθεται στὸ θρανίό μου, νὰ λήῃ μάθημα ἀντὶς γιὰ μένα; Ἄσασαχ! Ἄδερφούλη μου, σ' ἔχασα πρόωρα!

Τὸν ἔπιασε τέτοιο κλάμα, πού λύγισαν τὰ γόνατά του κ.' ἔκατσε κάτω:

— Πὼς θὰ πάω σπίτι ὁλομόναχος τώρα; Καὶ πὲς πὼς πηγαίνω δηλαδὴ — τί θὰ πῶ στὴ δόλια τῇ μάνα μας; «Ἡρθα;» Θὰ μοῦ πῇ: «Καὶ ποῖος εἶσ' ἐσύ πού ἤρθες;» «Ὁ Πατατράκ, θὰ τῆς πῶ, μαμά!» «Καὶ πού εἶναι ὁ ἀδελφός σου;» «Δὲν ξέρω,

μαμακούλα! Τὸν ἔχασα! Δὲν ξέρω καθόλου! Μπήκε σ' ἓνα πράγμα πού... δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸν ἔχασα!» Θὰ πῆσῃ ὁπωσδήποτε κλάμα μὲ τὴ σέσουλα! Θὰ μαζευτοῦν οἱ συγγενεῖς στὸ σπίτι καὶ δὲν θὰ μ' ἀφήνουν σὲ χλωρὸ κλαρί! Θὰ ρωτᾶνε: «Χάθηκε ὁ Πῆτ καὶ γύρσε ὁ Πάτ ἢ χάθηκε ὁ Πάτ καὶ γύρσε ὁ Πῆτ; Καὶ γιατί νὰ χαθῇ ὁ Πῆτ ἢ ὁ Πάτ; Ἄντε, ἔτσι χάνεται ἓνα κοτζαμὰν παιδί; Τ' εἶναι — φουρκέτα; Καὶ ποῖος ἦταν κοντὰ τοῦ σὰν χάθηκε;» «Ὁ Πῆτ! Δηλαδὴ ὁ Πάτ!», θὰ πῇ ἡ θεία Σάρα. Ὁ παπούς θὰ γκρινιάξῃ: «Καλὲ ἀφοῦ ὁ Πάτ χάθηκε!» «Ὁ Πῆτ χάθηκε!» «Δὲν ξέρεις τί λές!» «Ἐ-σύ δὲν ξέρεις!» Καὶ θὰ πιάσουνε σίγουρα τὸν καναγὰ! Στὸ δρόμο ὅσοι θὰ μὲ βλέπουνε, θὰ μὲ φωνάζουνε οἱ μισοὶ Πῆτ καὶ οἱ μισοὶ Πάτ. «Γεῖα σου, Πῆτ», «Τί κάνεις, Πάτ;» Στὸ τέλος θὰ μπερδεύω καὶ μοναχός μου καὶ θὰ νομίζω πὼς εἶμαι ὁ Πάτ! — δηλαδὴ ὁ Πῆτ ἤθελα νὰ πῶ!

Θυμήθηκε ξάφνου νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ ἄλλῃ μιὰ φορά στὸ δάσος. Ἐρημιά. Ἀναστένανε βαθειά. Τοῦ εἶχε περάσει: κάπως τὸ λαχάνιασμα. Τὸν ἔπιασαν τότε οἱ τύψεις. Μπορεῖ νάταν φοβεροτσιάρης, ἀλλὰ λάτρευε τὸν ἀδελφό του.

— Δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω μόνος μου στὸ σπίτι!, μονολόγησε μ' ἀπελπισία. Ἴσως νὰ ζῇ ὁ κακομοῖρος ὁ Πῆτ καὶ νάχῃ τὴν ἀνάγκη μου....

Σίγουρα πρέπει να πάω πάλι σ' εκείνο το ξέφωτο, να δώ... Πώς πάνε όμως...! "Αχ! "Αν μέ είχε ακούσει: ο αδερφούλης μου, τί καλὰ πού θὰ τρέχαμε ἀκόμα!

Καί παρ' ὅλο τὸ φόβο του, τελικά, μ' ἓνα ἡρώισμό έντελῶς πρωτοφανή γι' αὐτόν, πήρε πάλι τὸν δρόμο γιὰ τὸ ξέφωτο. "Ας ποῦμε πῶς ἦταν κι' αὐτό, ἓνα ὅπὸ τὰ θαύματα πού κάνει ἡ ἀγάπη.

Φτάνοντας στὰ τελευταῖα δέντρα, εἶδε πάλι τὴν τεράστια σφαῖρα... Μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο μπήκε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σφαῖρας. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε τίς λάμπεις πού ἔφταναν ἀπὸ τὴ δευτέρη αἰθούσα. Εἶδε καὶ τὴν πλῆιη ἐκείνου τοῦ Γέρου. Βρῆκε τὸ ὕστατο κουράγιό, νὰ κάνῃ ἀκόμη δυὸ τρία βήματα, στὰ νύχια τῶν ποδιῶν του. "Ετσι, εἶδε καὶ τὴν ἀλλόκοτη, διάφανη συσκευή, πού μέσα βρισκόταν ὁ Πῆτερ.

Ἡ εἰκόνα ἦταν τρομακτική.

Ὁ ἀδελφός του, λουσμένος στὸν ἰσρώτα, μ' ἀφρούς στὸ στόμα κι' ἀκίνητα μάτια, ἔμοιαζε σὰν νὰχε πεθάνει ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ σὲ τέτοιο θέαμα. Ἀπελπισμένος πάτησε ἐκείνη τὴν ὑστερικὴ στριγγιλιά, πού ἀκούσε ὁ Γέρος καὶ τινάχτηκε ξαφνισμένος.

"Υστερα τῶθαλε πόλιν στὰ πόδια. Ὁ ἐξέκοσμος ἄνθρωπος ὅμως, μετὰ τὸ κατέβασμα τοῦ μοχλοῦ, πρόφτασε

νὰ πιέσῃ κάποιο κουμπί. Τὴν ὥρα πού ὁ Πατατράκ ἔφτανε στὴν ἔξοδο, τὴν εἶδε νὰ κλείνῃ μὲ ἀστραπιαία γρηγοράδα ἐμπρός του. Ἐπῆσε πάνω στὸ ἀστραφτερό μέταλλο. Ὑστερα κυλίστηκε κάτω... λιπόθυμος.

Τὸ λάθος τοῦ Γέρου

Λ ΙΠΟΘΥΜΟ ἔδγαλε καὶ τὸν Πῆτερ ὁ Γέρος, μέσ' ἀπὸ τὴ διάφανη φυλακή του. Τὸν ξόπλωσε κάπου. Τὸν συνέφερε γρήγορα.

Τὸ ἀγόρι ἀνοῖξε τὰ μάτια. Τὸν κύτταξε παραξενεμένο. "Υστερα φάνηκε πῶς τὰ θυμήθηκε μονομιάς ὅλα. Ἀνακάθησε ζωηρά.

— Μὴν ἀνησυχεῖς. Ὅλα πῆγαν καλὰ. τοῦ εἶπε ὁ Γέρος χαμογελώντας. Τώρα συγκεντρώσου. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράγματα ἀκόμα κι' ὕστερα νὰ φύγω. Ἐμεῖνα παραπάνω ἀπ' ὅσο ἔπρεπε στὴ Γῆ σας... Δὲν θέλω νὰ διανέμω ἄλλος τὸ ἀστρόπλοιο μου. Δὲν θέλω κανεὶς νὰ μάθῃ γι' αὐτό, οὔτε ἀπὸ σένα, οὔτε ἀπ' τὸν ἀδελφό σου. Γι' αὐτὸ τὸν κράτησα ἐδῶ μέσα καὶ δὲν τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ... Νὰ τοῦ ἐξηγήσης.... Σοῦ εἶπα ὅσα ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ. Τὸ πείραμα πέτυχε. Τώρα ἔχεις ἀποκτήσῃ ὅλες ἐκεῖνες τίς υπεράνθρωπες ικανότητες πού σοῦ περὶ ἔγραψα... Εἶσαι πιά ἓνας «Πλάνετ - Μάν» — δηλαδή ἓνας «Πλανητάνθρω-

πος!» «Όπου νά ἐπιστρέψω, θά εἶσαι ὁ φρουρός τῆς ἀσφαλίας τῆς Γῆς! Μόνο ἓνα πράγμα νά ξέρης: Δέν θάσαι Πλανητάνθρωπος, ὅλες τίς ὥρες τῆς ἡμέρας. Ὅσο δέν ὑπάρχει λόγος νά δράσης, θά μένης ὅπως εἶσαι. Θά μπορῇς ὅμως νά μετατραπῇς μόνος σου σέ Πλανητάνθρωπο, τῇ στιγμῇ πού θά εἶναι ἀπαραίτητο... Για νά τὸ πετύχης αὐτό ἀρκεῖ μονάχα...

— Μπᾶ! Παραμυθάκια σοῦ λέει ὁ παππούς, μάτια μου; Κρίμας τῇ λαχτάρᾳ πού πῆρα! ἀκούστηκε τὴν ἴδια ὥρα πίσω τους, ἡ φωνὴ τοῦ Πατατράκ.

Ὁ ἀδόρθωτος Πατατράκ εἶχε συνέλθει ἐπάνω στὴν ὥρα καὶ εἶχε ἀκούσει τίς τελευταῖες κουβέντες τους, χωρὶς νά καταλοιδωρῇ βέβαια τίποτα. Τὸ μόνο πού κατόλλαβε ἦταν ὅτι κουδέντιζαν πολὺ φλικά. Ἄρα, δέν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος.

Ὁ ἀδελφός του ἔτρεξε κοντά του μ' ἀγάπη.

Ὁ Γέρος σηκώθηκε καὶ προχώρησε στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Νόμιζα πὼς εἶχες φύγει, Πάτ!, εἶπε ὁ Πῆτερ μὲ συγκίνησι.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο νόμιζα! γκρινιᾶσε ὁ Πατατράκ. Κι' οὔτε ξέρω πὼς μοῦρθε καὶ ξαναγύρισα!

Καὶ σκύβοντας στ' αὐτί του, μουρμούρισε ἐμπιστευτικά:

— Δὲ μοῦ λές: Ζῆς σιγ' ἀλήθεια, ἢ μοῦ κάνεις πλάκα;

Γιατὶ σὲ εἶδα μέσα σ' ἐκείνη τὴ γυάλα καὶ γύριζες ἔτσι δά σάν σουβλιστὸ κοτόπουλο!

Καὶ λέγοντας ἔτσι, ἔκανε μισὴ βάλτα γύρω ἀπὸ τὸν Πῆτερ.

Ὁ Γέρος πού εἶχε πιέσει κάποιον κουμπὶ στὸ βάθος τῆς αἰθουσας, ξαναγύρισε, πρὸς τὸ μέρος τους. Ἀκούμπησε φλικά στὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Πατατράκ. Εἶπε:

— Φίλοι μου, πηγαίνετε τώρα. Πρέπει νά φύγω πιά. Ἡ ἐξέοδος εἶναι ἀνοιχτή.

Ὁ Πῆτερ κοντοστάθηκε. Σάν κατὶ νάθελε νά ρωτήσῃ. Ὁ ἀνθρωπος τοῦ Βαῦλ, ὅμως, τὸν ἔσπρωξε ἐπιτακτικὰ λέγοντας:

— Πηγαίνετε!

Τὸ ἀγόρι ἀναγκάστηκε νά προχωρήσῃ. Τότε ὁ Γέρος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ Πατατράκ πού τὸν κρατοῦσε ἀκόμα καὶ τοῦ ψιθύρισε διαστικά.

— Τὴ μέρα πού θά βρεθῇς σὲ ἀνάγκη, σφίξε τὰ νεύρα σου καὶ συγκέντρωσε ὅλη τὴ σκέψι σου — ὅλο σου τὸ εἶνα! Τότε θά γίνῃ τὸ θαῦμα!....

Ὁ Πατατράκ ξεροκατάπιε καὶ τραύλισε:

— Μάλιστα. Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Καί, καθὼς κατέβαινε τὴ σκαλίτσα ἀμέσως μετὰ τὸν ἀδελφό του, μονολόγησε μ' ἀνακούφισι:

— Μπράβο τρελλάρα ὁ παππούς! Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!

Εἶναι δηλαδὴ φανερὸ ὅτι ὁ Γέρος γελάστηκε ἀπὸ τὴν ὁ-

— Πῆ... Πῆ... Πῆτερ! Δὲν ὀνειρεύομαι;

μοιότητά τους, γιατί με τὴ μιστὴ στροφή που εἶχε κάνει ὁ Πατατράκ, γύρω στὸν ἀδελφό του, εἶχε βρεθῇ στὴ θέσι πού ἦταν ἐκεῖνος πρὶν.

Κι' οὕτε ὁ Πῆτερ, πού πήγαινε μπροστὰ ἀντελήφθη πῶς ὁ ἀλλόκοτος Γέρος μίλησε στὸν Πάτ.

Τὴν ἄλλη στιγμή τὰ δυὸ ἀδελφία βρέθηκαν στὸ δάσος. Ἐξω ἀπὸ τὴν τεράστια ἀστραφτερὴ σφαῖρα. Τότε συνέβη κάτι παράξενο, ὅσο καὶ τρομερό:

Δὲν ἀκούστηκε ὁ παραμικρότερος ἦχος. Δὲν ἔγινε τίποτα, πού νὰ τοὺς προειδομάση γι' αὐτό...

Τὸ πελώριο σκάφος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ἔδαφος σὰν ὀνειρῶ. Μὲ ταχύτητα πού ἀνεχώρως αὖξανε, χύθηκε στὸ γαλάζιο διάστημα. Σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα ἔσβησε στὸ χάος.

Ὁ ἡρωϊσμός
ἐνὸς ἐφήθου

ΤΡΙΑ χρόνια πέρασαν... Τὰ δίδυμα ἀδελφία, ὁ Πῆτερ κι' ὁ Πατατράκ, ἔχουν γινεῖ δυὸ λυγερόκορμοι ἐφήβοι, μὲ θαυμαστὴ κορμοστασιά. Ἐξακολουθοῦν βέβαια νὰ εἶναι πάντα ἐντελῶς ὅμοιοι: ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Μόνο ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους μποροῦν νὰ τοὺς ξεχωρίσουν, ὅσοι τοὺς ξέρουν καλά.

Ὁ Πατατράκ εἶναι συνε-

χῶς γελαστός κι' ἀνέμελος. Δὲν σκοτίζει πολὺ - πολὺ τὸ κεφάλι του, γιὰ τίποτα. Πάντα σκαρώνει φάρσες. Δὲν δεῖ γνεὶ πῶς ἔχει σκοπὸ νὰ σοβαρευτῇ ποτέ. Ἐχει σχεδὸν ξεχάσει τὸ παλὸ ἐπείσδδιο τοῦ δάσους.

Ἀντίθετος ὁ Πῆτερ. Σοβαρὸς κι' αἰνιγματικός. Κλεισμένος στὸν ἑαυτὸ του. Μέσα του νοιώθει κάτι, πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσει. Ὅλ' αὐτὰ τὰ τρία χρόνια, περιμένει νὰ δικαιολογηθοῦν ὅσα τοῦ εἶπε ὁ ἀλλόκοτος Γέρος. Τίποτε ὅμως. Ἡ ζωὴ του ἔχει κυλήσει χωρὶς ἐκπλήξεις. Οὐτὸ δέρμα του ἔχει σκληρύνει, οὐτὴ ἡ δύναμί του ἔχει γίνεῖ ὑπερφυσικὴ οὐτε μπορεῖ νὰ... πετάξῃ! Θάπρεπε νάχη θεοαωδὴ πιά, ὅτι τὸ ὄν ἐκεῖνο ἐπαῖξε μαζί του καὶ τὸν κοροϊδεψε. Κι' ὅμως ἔχει ἀκλόνητὴ πίστι πῶς τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια! Θυμάται τὴ φράσι πού τοῦ ἔφησε μισοτελειωμένη, τὴν ὥρα πού παρουσιάστηκε ὁ ἀδελφός του. Εἶναι βέβαιος πῶς ἡ λύσι τοῦ μυστηρίου, δρίσκεται σ' αὐτήν. Ξέρει πῶς μὴ μέρα θὰ βρῇ τὴν ἀπάντησι στὸ αἰνῆμα του. Μὰ ὡς τότε δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ περιμένῃ.

Αὐτὸ τὸ μεσημέρι, ὁ Πῆτερ ὁδηγεῖ μὴ κούρσαι, μὲ μεγάλη ταχύτητα, σ' ἓναν ἐξοχικὸ δρόμο τῆς Νέας Ὑόρκης.

Στὸ διπλανό του κάθισμα

δρίσκεται ο Πατατράκ. Δεν φαίνεται να αισθάνεται και τόσο καλά.

— Πήτ!, λέει γκρινιαρικά. Δεν μπορείς να πηγαίνεις σιγώτερα, παιδί μου; Ζαλιζομαι!

— Ζαλιζεσαι;

— Βεβαίως! Με πάνει... ή ξηρά! Δεν τόξερες; Εϊν' ανάγκη να κατηφορίζεις τις κόρδελλες του λόφου με τέτοια φόρα; Κάθε φορά που πρόκειται να στρίψεις λέω: «Τώρα θά... κόψη δρόμο από το γκρεμό!»

— Μη φοβάσαι!, κάνει ο Πήτερ χαμογελώντας!

— Άμ' έλα πού φοβάμαι; Έμωσ! Κι' αν θες να ξέρεις μάλστα, φοβάμαι γι'α σένα! Δεν θέλω να φάς τα μούτρα σου... είς διπλούν!

Ο Πήτερ, όμως δεν τον ακούει αυτή τη φορά. Ξαφνικά τα μάτια του έχουν γουρλώσει και το πρόσωπό του έχει γίνει κατακόκκινο από θυμό.

Δυο στροφές του δρόμου πιο κάτω απ' αυτούς, στους πρόποδες σχεδόν του λόφου, τρέχει μια κούρσα.

Την κούρσα την οδηγεί μια όμορφη κοπέλλα. Ξαφνικά όμως, κάτι άνθρωποι με μάσκες πετάγονται πίσω από τα βράχια. Στα χέρια τους κρατούν πιστόλια. Την αναγκάζουν να σταματήσει. Πριν προφτάσει να κάνει το παραμικρό, όρμουñ επάνω της. Το άμάξι είναι ανοιχτό σπόρ. Την αρπάζουν στα χέρια. Παρά την αντίστασή της, αρχίζουν να πηδούν τα βράχια

μαζί της. Κατηφορίζουν προς την πεδιάδα.

Αυτή ή σκηνή, πού έγινε με κινηματογραφική ταχύτητα, έχει παρακολουθήσει ο Πήτερ. Τα χέρια του σφίγγονται με μανία στο τιμόνι. Το πόδι του πατάει ξαφνικά το γκάξι ως το τέρμα. Η κούρσα τινάζεται μπροστά, σαν αλογο πού ξαφνικά άφηνισε.

Ο Πατατράκ βγάζει μια στριγγλιά τρόμου. Έρχεται ανάσκελα στο καθίσμα του. Πάει έντρομος να ανασηκωθεί, αλλά ο αδελφός του παίρνει μια έκπληκτική στροφή. Μέ τις δυο ρόδες στο αέρα.

Ο Πατατράκ, κίτρινος σαν τό λεμόνι, βρίσκεται να... φιλάει την πόρτα.

— Πήπηητ!.., ουρλιάζει. Τρελλάθηκες; Η καρδιά μου κόλλησε δεξιά μ' αυτή την στροφή! Στάσου να κατέβω! Δεν βέλω ν' αυτοκτονήσουμε!

Ο Πήτερ παίρνει δεύτερη όμοια στροφή, από την αντίθετη πλευρά.

— Άασαχ!, μουρμουρίζει ο Πατατράκ σθησμένα. Πήγε ή καρδιά μου...στη θέσι της! — και λιποθυμεί.

Δεν προλαβαίνει όμως να μείνη πολύ λιποθυμικός. Ο Πήτερ πατάει απότομο φρένο. Ο δύστηνος εκείνος πέφτει με τό κεφάλι στο μαρμπρίζ κι' από τό χτυπήμα συνέρχεται. Βλέπει τον αδελφό του να πηδάει έξω από τό άμάξι, στο μέρος πού είναι σταματημένο και τό άλλο.

Ὁ Πῆτερ, μὲ δύο πηδιές, φτάνει στὰ δράχια.

Βλέπει πῶς οἱ μασκοφόροι κακοποιοὶ ἔχουν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετά. Τὸν ἔχουν ἀντιληφθῇ κι' αὐτοί, ἀπὸ ὥρα. Ἕνας τους ἔχει μείνει ἐκεῖ ἀπὸ κάτω του καί, ὀρθίος ἐπάνω σ' ἓναν δράχο, τὸν σημάδεύει μὲ τὸ πιστόλι του. Τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴν σκανδάλη.

Ὁ Πῆτερ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ - πολὺ, λυγίζει τὰ γόνατά του ἑτοιμος νὰ χυμῆξη ἐναντίον του. Ἀκούει σάν ὄνερο τὴν κραυγὴ τοῦ Πατατράκ, πὺν ἀπ' τῆ θέσ: του δὲν βλέπει καθόλου τὸν ληστή, παρὰ μόνον τὸν ἀδελφό του, νὰ ἐτοιμάζεται γὰρ βουτὰ στὰ δράχια:

—Εἴπτε! Πῆτερ! Ἡ θάλασσα εἶναι ἀπ' τὴν ἄλλη μερὶ τῆς Νέας Ὑόρκης!

Τὸ ἀγόρι τινάζεται. Ὁ κακοποῖος πού χάνει τὸν στόχο του, δὲν προλαβαίνει νὰ ρίξη καὶ ὁ Πῆτερ πέφτει μὲ τρομερὴ ὀρμὴ ἐπάνω του. Κυλιοῦνται κι' οἱ δύο στὰ μυτερά δράχια καὶ κατακυλοῦν ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

Ὁ Πῆτερ μ' ἓνα στερνὸ δόγγο, μένει ἀναίσθητος, ἀκίνητος, βουτηγμένος στὰ αἵματα καὶ μὲ τρακισμένα τὰ κόκκαλα, στὴν ἄκρη ἐνὸς μυτεροῦ δράχου.

Ὁ ληστής ἔχει κατακυλίσει κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα παρκατῶ κι' ἔχει σκοτωθῇ.

Τὴν ἴδια ὥρα, μαζί μὲ τὶς κραυγὲς τοῦ Πατατράκ, ἀκούγεται κι' ὁ δόμος ἐνὸς

ἀεροπλάνου. Βρίσκεται στὸν κάμπο, μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρα πρὸ πέρα. Οἱ ὑπόλοιποι κακοποιοὶ μὲ τὴν ἀμοιρὴ κοπέλλα τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του καὶ σκαρφαλώνουν ἐπάνω.

Ὁ δόμος δυναμώνει. Τὸ ἀεροπλάνο ξεκινάει.

Πολὺ γρηγορὰ συνέρχεται ὁ ἔφηβος μὲ τὸν σιδερένιο ὄργανισμό. Εὐτυχῶς δὲν ἔχει χτυπήσει στὸ κεφάλι. Ἐχει σπάσει ὅμως σὲ δύο μεριές τὸ κακκαλο τοῦ δεξιοῦ του ποδιοῦ, σίγουρα τρία - τέσσερα πλευρὰ ἀπὸ τὴν ἴδια μερὶ καὶ τὸ δεξιὸ του χέρι. Ὅλο τὸ κορμὶ του εἶναι γεμάτο ξεγδάσματα καὶ μώλωπες. Τὰ ρούχα του κουρελιασμένα, βουτηγμένα στὰ αἵματα.

Ἀνοίγει τρεμάμενα τὰ μάτια του. Νοιώθει τρομεροὺς πόνους νὰ τὸν σουβλίζουν παινοῦ. Βλέπει θαμπὰ τὸν ἀδελφό του, πού εἶναι γονατισμένος πλάϊ του. Σφίγγει τὰ δάκτυλα, σὲ σημεῖο πού βογγάει συνεχῶς ἀπὸ τὸ παλὺ σφίξιμο. Ὅλοένα μονολογεῖ φωναχτά, γεμάτος ὀργή:

—Ἄντε, λοιπόν, παλιόγερε! Ψεύτη! Τί μοῦπες νὰ σφχτώ καὶ θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα; Ποῦνα το λοιπὸν τὸ θαῦμα σου, κοκκαλιάρη; Ὅριστε: Μήπως δὲν σφίγγομαι; Καὶ τὴ σκέψι μου συγκεντρῶ καὶ σφίγγομαι κι' ἀντὶ γὰρ νὰ γίνῃ θαῦμα, ἄντε νὰ μὴ σοῦ πῶ τί ἔπαθα ἀπὸ τὸ πολὺ σφίξιμο! Πού εἶσαι;

Δέν άκούς; "Α! Καλά τὸ κα-
τάλαβα γώ, πῶς ἤσουν ἕνας
φεύγαρος καὶ μισός! "Ένας
τρελλάρας μὲ περικεφαλαία!

— Πάτ! Τί ἔχεις; τραύ-
λισε ὁ Πήτερ βάζοντας ὅλη
τοὺ τὴ δύναμι νὰ μῆλῃ.

Ἐσκυψε πλάϊ του μὲ λαχτάρα.

— Ζῆς; φώναξε μ' ἀκρά-
τητ χαρά. Ἐγὼ δὲν ἔχω τί-
ποτα, φουκαριά μου! Ἐσὺ ὁ-
μως, ἔχεις γίνεϊ σχεδὸν σάν
κιμᾶς! Δηλαδή... Δηλαδή θέ-
λω νὰ πῶ πῶς εἶσαι: πολὺ κα-
λὸ καλὰ, Πήτ! Δὲν ἔχεις σχε-
δὸν τίποτε! "Όλα θὰ διορθω-
θοῦν, ἀλλὰ τάχω μὲ ἐκείνῳ
τὸν παλιόγερο! Θυμᾶσαι;
Στὸ δάσος τοῦ "Όλντ Τάκερ,
πρὶν τρία χρόνια... Εἶχε σκύ-
ψει στ' αὐτὶ μου καὶ μούπε
ψευδιστά: «Τὴ μέρα ποῦ θὰ
βρεθῇς σὲ ἀνάγκη», λέει,
«σφίξε τὰ νεῦρα σου καὶ συγ-
κέντρωσε τὴ σκέψι σου — ὁ-
λο σου τὸ εἶναι! Τότε θὰ γί-
νῃ τὸ θαῦμα!» Τὸ λοιπόν, δὲν
ξέρω πῶς τὸ θυμήθηκα καὶ
λέω: «"Αν δὲ γίνῃ τὸ θαῦμα
τώρα ποῦ χαροπαλεύει γὸ ἀ-
δερφάκι μου...» Παρντόν!
Τώρα ποῦ ὁ Πήτερ στραμ-
πούληξε τὸ πόδι του, ἤθελα
νὰ πῶ, πότε θὰ γίνῃ;» Καὶ
μουρλάθηκα στὸ σφίξιμο καὶ
μουρλόθηκα στὴν «αὐτεσυγ-
κέντρωσι» ἀλλὰ μπάαα! Δὲ
βαρυνῶσαι! Τρελλάκιος ἦτανε
κι' ἀρχιφεύγτης!...

Κι' ὁ δόλιος ὁ Πατατράκ
τόσο τάχει σαστίσει, ποῦ
λέει καὶ λέει ἀκόμα. Τὰ λό-
για του δὲν ἔχουν συνοχὴ καὶ
συνάρτησι. Δάκρυα τρέχουν

ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἐ Πήτερ ὅμως δὲν τὸν ἀ-
κούει πιά. Οὔτε τὸν βλέπει.
Στὸ μυαλό του ἔχει ἀποκαλυ-
φθῇ μονομιᾶς ὅλη ἡ ἀλήθεια.
Τὸ αἰνίγμα ποῦ τρία χρόνια
τὸν ἔχει βασανίσει μὲ τὴ λυ-
σι του, δὲν ὑπάρχει πιά...

"Ωστε λοιπόν ὁ Γέρος
εἶχε κάνει λάθος! Εἶχε ἀπο-
τελεώσει στὸν ἀδελφό του τὴ
φράσι ποῦ ἀρχισε σ' αὐτόν!
Μὰ νά, τώρα ξέρει τί πρέ-
πει νὰ κάνει!

Ἐπιστρατεύει ὅλες του τίς
δυνάμεις γιὰ νὰ σφίξῃ τὰ
τσακισμένα του νεῦρα καὶ νὰ
συγκεντρώσῃ τὴ σκοτισμένη
σκέψι του. Οἱ πόνοι, ποῦ
σουβιλίζουν τὸ κορμὶ του ὁλό-
κληρο, τὸν ἐμποδίζουν.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως...

Τὸ θαῦμα
γίνεται...

ΕΞΑΦΝΑ ἀνοίγει τὰ
μάτια του δ'άπλστα ἀπὸ τὴν
ἐκπληξι. Βλέπει τίς πληγές
του νὰ κλείνουν μέσα σὲ μιὰ
στιγμὴ! Τὸ δέρμα του δὲν
ἔχει πιά πονεμένα, οὔτε μιὰ
δευχὴ! Δέν αἰσθάνεται κανέ-
ναν πόνο, παρὰ μόνο μιὰ μι-
κρὴ ἐνόχλησι στὴ δεξιὰ ὡμο-
πλάτη...

Τινάζεται μὲ λαχτάρα ὁρ-
θος. Μέσα του λυῶται νὰ γι-
γαιτώνεται μιὰ δύναμι ἀκα-
τανίκητη.

Ἐ Πατατράκ ἀλλοιοθωρεῖ-
ζει.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τσιτσι-
ρίζει. Πέσε κάτω, χρυσέ μου!
Ἐχεις τὸ χάλι σου!

‘Ο Πήτερ τὸ ἀρπάζει ἀπ’
τὸ χέρι. Φωνάζει:

— Πού είναι;

‘Ο Πατατράκ οὐρλιάζει ἀ-
πὸ τὸν πόνο. Στὰ μάτια του
ξεπηδούν δάκρυα. Τὸ χέρι τοῦ
ἀδελφοῦ του εἶναι μὲ σιδε-
ρένια τανάλια, πού παρὰ λί-
γο νὰ τοῦ συντρίψῃ τὰ κόκα-
λα.

— Τρελλάθηκες; μουγγρί-
ζει. Πᾶς νὰ μὲ ξεκάνῃς κι-
ἐμένα τώρα; Δὲ σοῦ φτάνει;
πού πέθανες ἐσὺ κι’ ἐγίνες
καὶ φάντασμα στὸ τάκα -
τάκα;

— Πού εἶναι, Πάτ; Μίλη-
σε!.. φωνάζει πάλι ὁ Πήτερ
ἀφήνοντάς τον.

— Πού εἶναι, τί πράγμα;

— Ἐκεῖνο τὸ κορίτσι...

— Νά! Ἐκεῖ πέρα, γκρι-
νάζει ὁ Πατατράκ. Μέσα στὸ
ἀεροπλάνο!

Καὶ μὲ τὸ χέρι του δείχνει
ἓνα μικρὸ σημαδάκι στὴν ἄ-
κρη τοῦ ὀρίζοντα. Ὑστερα
τὸ κατεβάζει ἀμέσως καὶ τὸ
τρίβει μὲ πονεμένες γκριμά-
τσες.

‘Ο Πήτερ ὀρθώνεται τότε
στὴν ἄκρη τοῦ δρόχου. Ὑ-
ψώνει τὰ χέρια καὶ λυγίζει
τὰ γόνατα.

— Νά τον πάλι!, κάνει μ’
ἀπελπισία ὁ Πατατράκ. Πάει
γὰ τὴ δεύτερη! Πούσαι, βρέ
Γέρο; Κάνε τὸ θαῦμα πού ἔ-
λεγες! Στρώσε του μὲ λί-
μνη ἀπὸ κάτω! Σβέλτα ὁ-
μως!

‘Ο Πήτερ τινάζεται μὲ δύ-
ναμι. Τὸ ὑπέροχο κορμί του
σκίττει τὸν ἀέρα σὰν βέλος.
Χύνεται μὲ ἀσύλληπτη ταχύ-

τητα στὸν οὐρανό. Πρὸς τὸ
μέρος πού ταξιδεύει ἐκεῖνο
τὸ ἀεροπλάνο.

‘Ο Πατατράκ μένει μερι-
κὲς στιγμὲς σύζυλος. Τὸ στό-
μα του ἔχει ξεχαστὴ ὀλάνοι-
χτο, σὲ σχῆμα «ὄμικρον». Εἶ-
ναι ἀνίκανος γιὰ τὴν παραμι-
κρότερη κίνησι. Ἐμφυλὰ ὁ-
μως χαμογελάει. Κάθεται
κάτω. Ἐπλώνει ραχάτικα
στὸ δρόχο. Βάζει τὸ δεξιό
του χέρι γιὰ μαξιλάρ· καὶ
κλείνει τὰ μάτια.

— Ἄσε με χάμω, καημέ-
νε!, μουρμουρίζει ἀγανακτι-
σμένος. Ὅνειρα τὰ θεωρεῖς
αὐτά; Πῆγε ἡ ψυχὴ μου....
στὴν Κούλουρη!

Σ’ αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Πλα-
νητάνθρωπος, ὅπως θὰ ὀνο-
μάσουμε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα
τὸν Πήτερ, μὲ τὸν δεύτερο
ἑαυτό του, ταξιδεύει μὲ τὴν
ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς στὸ
διάστημα. Σὲ λίγες στιγμὲς
ἔχει φτάσει τὸ ἀεροπλάνο τῶν
κακοποιῶν. Σκαρφαλώνει ἐ-
πάνω του. Βλέπει τὴν πόρτα
κλειστή. Ὑψώνει τὴ γροθιά
του καὶ τὴ χτυπάει μὲ δύ-
ναμι. Ἡ πόρτα τινάζεται μέ-
σα, σὰν νὰ ἔσκασε ἐπάνω
τῆς ὀδίδας! Ὁ Πλανητάνθρω-
πος ρίχνεται στὸ ἐσωτερικὸ
τοῦ σκάφους.

Κραυγὲς ἐκπληξέως καὶ
τρόμου ἀκούγονται τὴν ἴδια
στιγμὴ. Οἱ μασκοφόροι ἀπα-
γωγεῖς ἀσπρίζουν ἀπὸ τὴν
τρομάρα καὶ τὸν κυττάζουν
σὰν ἀπόπληκτοι. Ἡ τρέλλα
ἀστράφτει στὰ μάτια τους.

Τὸ βλέμμα τοῦ νέου στρέ-

φεται στην κοπέλλα, πού τον κυττάζει κι' εκείνη με τον ίδιο τρόπο.

Νοιώθει την καρδιά του να σκιρτάει. Τό κορίτσι αυτό έχει μιὰ σπάνια όμορφιά. Κάνει ένα δῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

Οἱ κακοποιοὶ συνέρχονται ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐκπληξι. Τραβοῦν τὰ πιστόλια τους. Ἀδίστακτα ἀρχίζουν νὰ τὸν πυροβολοῦν μανιασμένοι, ὅλοι μαζί. Οἱ σφαῖρες χτυποῦν σὰν χαλάζι πάνω στὸ στήθος του. Ἀπαστρακίζονται ὁμῶς χωρίς νὰ τὸν ἐνοχλήσουν καθόλου!

Οἱ κακοποιοί, μὲ καινούργιες κραυγὲς φρίκης, ὀπισθοχωροῦν.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ἀρπάζει ἓνα ἀπὸ τὰ καθίσματα τοῦ ἀεροπλάνου. Μὲ μιὰ μόνο κίνησι τὸ ξεριζώνει καὶ τὸ σφεντονίζει ἐναντίον τους. Τὴν ὥρα πού κουτροβαλιάζονται κάτω βλαστημώντας, σκύβει καὶ παίρνει τὴ νέα στὴν ἀγκαλιά του. Στρέφει στὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου. Μ' ἓνα τρελλό πήδημα, ρίχνεται μαζί της στὸ κενό!

Ἐκείνη ξεφωνίζει μ' ἀπελπισία κι' ὕστερα χάνει τὶς αἰσθήσεις της.

Σχίζοντας τὸν ἀέρα μετὰ τὴν ἴδια πάντα ταχύτητα, ξαναγυρίζει ἐκεῖ πού περιμένει ὁ Πατατράκ μετὰ τὰ δύο αὐτοκίνητα. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἓνα λεπτό ἔχει φτάσει.

Ἀναγκάζεται ὁμῶς νὰ σταθῇ ἀποσβολωμένος. Κανένα

αὐτοκίνητο δὲν ὑπάρχει πιά ἐκεῖ πέρα!

Κυττάζει μ' ἀπορία ὁλόγυρα καὶ τότε βλέπει... τὸ ἓνα!

Τὸ δικό τους αὐτοκίνητο ἔχει κατακυλλήσῃ στὸ γκρεμὸ κι' ἔχει συντριβῇ πάνω στὰ δράχια. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία: Πηδώντας ἀπὸ μέσα σὰν τρελλός, γιὰ νὰ προλάβῃ τοὺς κακοποιοὺς, δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ βάλῃ χειρόφρενο. Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε σιγά - σιγά, στὴν ἀπαλή σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κατηφόρα, καὶ λίγο - λίγο ἔφτασε στὸ χεῖλος τοῦ δρόμου καὶ κατακύλησε στὰ βράχια.

Ἀλλὰ τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο πού ἔφερε τὴ νέα; Πού εἶναι αὐτό; Πού εἶναι κι' ὁ Πατατράκ;

Ξαφνικὰ ἓνα χαμόγελο ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του. Τοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει καταλάβει.

Σκύβει καὶ κυττάζει τὸ κορίτσι. Εἶναι ἀκόμα λιπόθυμο. Τὸ ἀκουμπάει μαλακὰ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἐέρει ὅτι σὲ λίγες στιγμὲς θὰ συνέλθῃ. Θὰ μπορέσῃ νὰ πᾶ μόνῃ της ὅπου θέλει. Τὴν κυττάζει μόνο μιὰ φορὰ ἀκόμα καὶ στὰ μάτια του ἀστράφτει ὁ θαυμασμός.

Ὑστερα ὑψώνει τὰ χέρια, λυγίζει τὰ γόνατα καὶ τινάζεται ψηλά. Ἀπογειώνεται μὲ φανταστικὴ ταχύτητα. Φτάνοντας ψηλὰ ἀρχίζει νὰ κἀνὴ βόλτες. Τὰ ἀέτisia μάτια του ἐρευνοῦν μὲ προσοχὴ τὸ

δρόμο. "Αξαφνα χαμογελάει πάλι.

"Όστε δεν γελάστηκε!

Τό σπόρ αυτόκίνητο της κοπέλλας κυλάει στην άσφαλτο, κάτω απ' τα πόδια του. "Έχει πάρει τον δρόμο της επistroφής προς το σπίτι τους, μέ οδηγό τον Πατατράκ.

Ο Πλανητάνθρωπος έτοιμάζεται να πετάξη προς το μέρος του. Σέ μι'α στιγμή όμως το βλέμμα του σκοτεινιάζει. "Έχει δη μι'α σειρά από αυτόκίνητα που έρχονται αντίθετα. Ουρλιάζουν μέ μανία και τρέχουν μέ ιλιγγιώδη ταχύτητα. Τρέχουν προς το μέρος που βρίσκεται ή λιποθύμη νέα. Και τα αυτόκίνητα αυτά είναι γεμάτα μέ αστυνομικούς.

Ο Πλανητάνθρωπος κοντοστέκεται. Προσπαθεί να καταλάβη τί συμβαίνει. Στο μεταξύ τα αυτόκίνητα της αστυνομίας διαταράσσονται μ' εκείνο του Πατατράκ. Περνούν σαν σαίτες από το πλάι του. Δεν πηγαίνουν όμως πολύ μακριά.

"Αξαφνα άκούγονται φωνές. Δεκάδες φρένα στργιλίζουν ύστερικά. Τ' αστυνομικά άμάκια σταματούν. Παίρνουν στροφές γρήγορα-γρήγορα και ξαναγυρίζουν προς τα πίσω. Ξεκινούν πάλι μέ την ίδια ιλιγγιώδη ταχύτητα. Τώρα κυνηγούν το αυτόκίνητο του Πατατράκ.

«Σίγουρα άναγνώρισαν τη σπόρ κούρσα της κοπέλλας», συλλογίζεται ό Πλανητάν-

θρωπος άνήσυχος. «"Αρα ή νέα αυτή είναι γνωστή στην αστυνομία... Καί για να κυνηγούν τον Πάτ, αυτό σημαίνει ότι θα τον φαντάζονται για ένοχο της άπαγωγής της! Πρέπει να τον σώσω!»

Ο Πατατράκ... πετάει!

Ο ΠΑΤΑΤΡΑΚ οδηγεί μέ κομμένη την ανάσα το σπόρ κούρσάκι. Θυμάται συνεχώς τα γεγονότα που συνέβησαν πριν από λίγο και πάει να τρελλαθή. "Όταν δε βαλώθηκε πώς δεν είχε δη στον ύπνο του τον Πήτ να πετάη σαν πουλί, ένωωσε φρίκη. "Όταν είδε των νεκρό κακοποιο πάνω στα δράχια, λίγα μέτρα πιο κάτω απ' αυτόν, είχε άρχισει να τρέμη. Είχε σκεφθή ότι σίγουρα ό άδελφός του... δρυκολάκισε κι' ότι αυτός, κοντά σ' έναν πεθαμένο, την είχε πάρα πολύ άσχημα. Κατέληξε στο συμπέρασμα πώς το καλύτερο απ' όλα ήταν να του δίνη από κείνο το μέρος. Χύμηξε προς το αυτόκίνητό τους, αλλά διαπίστωσε πώς είχε συντριβή στα δράχια. Τότε στην άπελπισία του, χωρίς να πολυσκεφθή πήδησε στο άλλο και τόβαλε μπρός.

Νά, λοιπόν, πώς έχει βρεθή μέσα στη σπόρ κούρσα και τρέχει προς τη Νέα Υόρκη. "Εκεί που πηγαίνει όμως, σε μι'α στιγμή, βλέπει στο καθρεφτάκι που έχει μπροστά του, τα αυτόκίνητα

της αστυνομίας, που έχουν στρίψει και τον κυνηγούν, ούρλιαζοντας σαν δαιμονισμέ

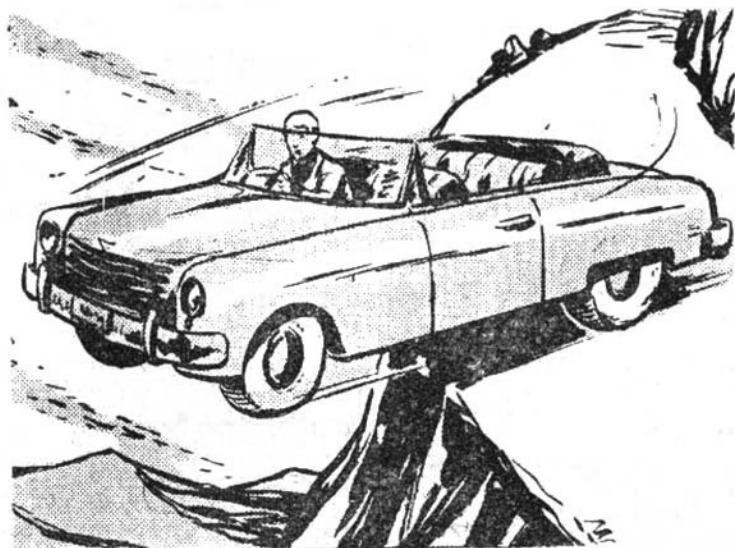
— Νά τον πάλι!, κάνει ο Πατατράκ. Πάει για τη δεύτερη!

να. Τον πιάνει καινούργια απελπισία.

— Γλυκειά μου μανούλα, χάθηκα!, ψελλίζει μισοσπεθισμένος από την τρομάρα. Τώρα θα με συλλάβουν και για κλέφτη αυτοκινήτων! Θα με συλλάβουν και για δολοφόνο. Θα μου πούν ότι εγώ σκοτώσα εκείνον τον άνθρωπο! "Ότι και να τους λέω, δεν θα με πιστέψουν! Θα με καθήσουν στην ηλεκτρική καρέκλα! 'Αλλά εγώ δεν θέλω να κάτσω στην ηλεκτρική καρέκλα γιατί θα πάθω ηλεκτροπληξία! Τι να κάνω για να γλυτώσω; Πρέπει να τρέξω! Να τρέξω περισσότερο! Κύτταξε τους πώς πλησιάζουν! 'Αραγε, για να ξεφύγω, εγώ πρέπει να τρέξω ακόμα πιο πολύ! Να τρέχη όμως αυτό το ρημάδι;

Και για να δεβαιωθεί, αν πραγματικά τρέχη το αυτοκίνητό του, πατάει το γκαζί ως το τέρμα του.

Το άμαξι όμως που οδηγεί είναι σπόρ, όπως είπαμε. Έχει μια τρομερή μηχανή που κάνει και για αυτοκινητοδρομίες. Με το πάτημα του γκαζιού, τινάζεται μπροστά σαν πραγματική βολίδα. Ούτε προλαβαίνει ο δύστυχος Πατατράκ να δη ότι τελειώνει ο δρόμος κι' υπάρχει στροφή. Φτάνει στον γκρεμό. Μάταια πατάει το φρένο μ' όλη του τη δύναμη. Οι ρόδες στρίγγλίζουν ανατριχιαστικά. Το αυτοκίνητο ρίχνεται στο κενό. Έχει τέτοια ταχύτητα, που στην αρχή προχωρεί α-

— Μπά, πανάθεμά με! "Έχασα... το δρόμο! Πού είναι ή ασφαλτος;

κόμα μερικά μέτρα στον αέρα, ολόγισια, σαν αεροπλάνο. Ο Πατατράκ τὰ χάνει. Δεν έχει καταλάβει ακόμα τί συμβαίνει.

— Μπά, πανάθεμά με!, τραυλίζει παραξενεμένος. "Έχασα... το δρόμο! Πού είναι ή ασφαλτος;

Κυττάζει δεξιά - αριστερά με γουρλωμένα μάτια.

— Κάπου εδώ ήτανε! λέει ήλίθια.

Ξαφνικά το αυτοκίνητο παίρνει μιὰ τούμπα κι' αρχίζει νὰ πέφτη. Ο Πατατράκ βρίσκειται στον αέρα.

— "Αϊ στο καλό! Τώρα πετώ κι' εγώ!, λέει ο κωμικός νέος σαστισμένος. Οίκο-

γενειακό μας θάνατο φαίνεται!

Βλέπει όμως ξαφνα τή γή νάρχεται άστραπιαία πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὰ μυτερὰ βράχια. Κιτρινίζει. Ἡ καρδιά του πάει νὰ σπάσῃ. Πάει νὰ ξεφωνίσῃ, ἀλλὰ ἀπ' τὴν τρομάρᾳ δὲν βγαίνει ὁ παραιμικρὸς ἦχος ἀπ' τὸ λαρύγγι του. Κλείνει τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ δλέπῃ. Ἐνα δευτερόλεπτο ζωῆς τοῦ μένει ἀκόμα.

Ξαφνικά μιὰ δύναμι ἀκατανίκητῃ σταματᾷ τὴν πτώσι του. Ταυτόχρονα σχεδόν, ὁ Πατατράκ ἀκούει ἕναν τρομακτικὸ θόρυβο. Εἶναι τὸ αὐτοκάνητο ποῦ ἔχει ἐκραγὴ κά-

τω στα βράχια.

«Μωρέ μπράβο σαματά που έκανε», σκέπτεται με θαυμασμό. «Λές κι' ήμουνα δάμνα!».

Κι' αναστενάζει, άμέσως ύστερα. Μελαγχολεί.

«Αυτό ήτανε τὸ λοιπόν!», ξανασυλλογιέται. «Πάει! Πέθανε! Τί περίεργο! Δὲν κατάλαβα τίποτα! Δὲν ήταν καὶ τόσο σπουδαῖο πού τὸ φανταζόμουν! Μονάχα πού δὲν ζω πιά! Μπορεῖ νὰ πεθαινη κανεὶς, ἀκόμα καὶ γιὰ πλάκα! Νὰ τὸ ξέρανε οἱ ζωντανοί, θὰ πηδάγανε ὅλοι στοὺς γκρεμούς!».

Νοιώθει παραξευμενός τὸν ἀέρα νὰ σφυρίξη στ' αὐτιά του, ὅπως ὅταν ταξιδεύη κανεὶς με ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

«Πάω τσιφ στὸν οὐρανό!», σκέπτεται. «Θάχω φτάσει κι-όλας στὰ σύννεφα».

Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ... ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ὦντως βρίσκεται μέσα στὰ σύννεφα ὁ Πατατράκ, ὅπως τὸ λογάριασε! Τὰ σκίζει με τρομακτικὴ γρηγοράδα. Ὀλόγυρά του δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα σκούρο, γκριζο φόντο. Αἰσθάνεται ὑγρασία. Τὸν πιάνει ἀνησυχία.

— Τάχα μου στὸν Παράδεισο πηγαίνω ἢ στὴν κόλασι; μουρμουρίζει. Ἀχ! Πολὺ φοβάμαι, τὸ δεύτερο! Ἐμ σοῦχω σκαρῶσει ἓναν περίδομο φάρσες, ὁ ἀφιλότιμος. Ἐχω διοργανώσει καζούρες ἀμέτρητες στρὺς καθηγητές

μου! Θὰ μοῦ σφαλῇ κατάρμουτρα τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου ὁ Ἅγιος Πέτρος! Ἄν δὲν μοῦ φέρῃ καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ στοῦ κεφάλι!

Ξαφνικὰ χαμογελάει πονηρὰ καὶ ξαναλέει:

— Μπά! Θὰ τὰ κανονίσω. Ἄν δὲν τοῦ τὴ σκάσω, νὰ μὴ μὲ λένε Πατατράκ! Θὰ τοῦ πῶ πῶς εἶμαι ὁ... Πῆτ! Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὰς ξεχωρίσῃ!

— Τί μουρμουρίζεις ἐκεῖ πέρα; ἀκούει ξαφνικὰ τὴ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του μέσα στ' αὐτί του καὶ μαρμαρώνει.

Στρέφει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὸν Πῆτ δίπλα του.

— Δυστυχία μου! ξεφωνίζει. Κι' εἰς πέθανες; Μ' ἔκαψες! Τώρα πιά τίποτα δὲν μὲ γλυτώνει ἀπ' τὸ καζάνι τοῦ Βελζεβούλη! Θὰ μὲ κάνη σουπτα καὶ θὰ μ' ἀνακατεύῃ με τὴν πηρσίνα του, στὸν Αἰῶνα τὸν Ἀπαντα!

Ἀλλά, ὅπως εἶναι αὐτονόητο, κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν ἔχει πεθάνει. Ἀπλῶς ὁ Πῆτ πού παρακολουθοῦσε ἀπὸ ὦρα τὸν ἀδελφό του ἀπὸ ψηλά, τὸν εἶδε πού ἔπεφτε στὸν γκρεμὸ καί, με υἱὰ καταπληκτικὴ καὶ ἰλιγγιώδη βουτιά στοῦ κενό, κατάφερε νὰ τὸ φτάσῃ καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ τὴν ὕστατη στιγμή, στ' ἀποσπέντα του μπράτσα. Ὑστερα, με μ' ἃ μεγαλόπρεπη στροφή, ρίχτηκε καὶ πάλι πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ σὲ δύο δευτερόλεπτα εἶχε χωθῇ μέσα στὰ σκούρα σύννεφα πού τὸν σκέπαζαν.

“Άγγελος
ή δαίμονας;

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ έχουν σταματήσει: τ' αυτοκίνητά τους στο χείλος του γκρεμού. Έχουν παρακολουθήσει με γουρλωμένα μάτια την απίστευτη αυτή σκηνή, δηλαδή τα δυο κορμιά που άγκαλιασμένα εξαφανίστηκαν στα ύψη. Σέ λίγο όλη η Νέα Υόρκη έχει μάθει αυτό το «θαύμα» από τα παραρτήματα των εφημερίδων, που κυκλοφορούν σε εκατομμύρια αντίτυπα.

Ο θρύλος του «Πλανητανθρώπου» έχει πιά γεννηθεί. Ακόμα όμως κανείς δεν ξέρει αν είναι ένας κακός δαίμονας ή Τιμωρός Άγγελος που έχει κατέβει στη Γη, για να δοθηήση τους ανθρώπους.

Η μάλλον το ξέρουν μόνο οι κακοποιοί, που τον έχουν γνωρίσει από την καλή, μέσα στο αεροπλάνο τους...

Τρομοκρατημένοι στέκουν αυτή τη στιγμή μπροστά στον άρχηγό τους. Είναι ένας ψηλός άντρας, που έχει σκεπασμένο όλοκληρο το πρόσωπό του με μιά μαύρη μάσκα. Δυο διαβολικά μάτια σπιθίζουν όργισμένα πίσω απ' αυτήν.

— Τί παραμύθια μου τσάμπουνάτε, για έναν άνθρωπο που πετά στο διάστημα σαν πουλί! μουγκρίζει άγρια. Πέστε ότι τὰ κάνατε μούσκεμα, βλάκες! Σίγουρα είχε κρυφτή μέσα στο αεροπλάνο

κι' αρπάζοντας την κόρη του αστυνόμου, πήδηξε με το αλεξίπτωτο και σάς ξέφυγε!

Κανείς δεν τολμά να πη τιποτα και να του εναντιωθῇ. Όλοι ζαρώνουν αμίλητοι. Τρέμουν τον θυμό του.

Εκείνος πηγαίνει για λίγο σφίγγοντας τις γραθιές του, σαν λιοντάρι στο κλουβί.

— Την ήθελα για να έκβασω τον πατέρα της, να μη μεταχειριστή τα στοχεία που έχει ανακαλύψει εναντίον μου! μουρμουρίζει στο τέλος. Αφού είναι έτσι το λοιπόν, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Θα τον συντρίψω! Απόψε κιόλας, πρέπει να πεθάνη! Ακούστε τί θα κάνετε...

Είναι μιά κατασκότεινη νύχτα, γεμάτη ηλεκτρισμένα σύννεφα. Πάνω στην ταρατσα ενός δωδεκαώροφου κτιρίου, βρίσκονται τρεις άνθρωποι. Φορούν όλομαυρα ρούχα και μόλις διακρίνονται σαν σκιές, μέσα στο σκοτάδι. Στέκουν αμίλητοι, σαν κάτι να περιμένουν. Η παρουσία τους δεν προμηνύει τίποτα καλό. Οι σιλουέτες τους κρύβουν μιά θανάσιμη απειλή.

Περνάει αρκετή ώρα.

Ξαφνικά, στο τελευταίο πάτωμα του απέναντι κτιρίου, φωτίζεται κάποιος παράθυρο. Οι τρεις άνθρωποι ανατινάσσονται μονομιάς, σαν να κοιμόνταν τόση ώρα και να τους ξύπνησε το φως εκείνο.

Ὁ ἕνας τους βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι κυάλια καὶ τὰ στήνει στὰ μάτια του. Κυττάζει ἀπέναντι. Λέει μὲ σκληρὴ φωνή:

— Αὐτὸς εἶναι! Ὁ ἀστυνόμος! Ἐτοιμαστήτε!

Στὴ στιγμὴ βγάζουν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὶς τσέπες τους κάτι μακρύκαννα πιστόλια μὲ σιγαστήρες. Τὰ σκοπευτικὰ τους ὄργανα εἶναι περασμένα μὲ φώσφορο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ σημαδεύουν εὐκόλα, μὲς στὸ σκοτάδι.

Ἡ σιλουέττα τοῦ ἀστυνόμου ἀντίκρυ, καμμιὰ πενηνταριά μέτρα ἀπόστασι, φαίνεται ὀλοκάθαρα. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἔχει καθίσει σὲ μιὰ πολυθρόνα, μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ κάτι διαβάζει. Δίνει περίφημο στόχο. Τὰ πιστόλια στρέφονται κατὰ πάνω του.

— Θὰ ρίξουμε ὅλοι μαζί μὲ τὸ «πῦρ» πού θὰ πῶ!, λέει πάλι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, πού ἔχει ξαναβάλει τὰ κυάλια στὴν τσέπη του. Ἐτσι δὲν ἔχει καμμιὰ πιθανότητα νὰ γλυτώσῃ. Σημαδεύτε καλά!

Οἱ τρεῖς κακοῦργοι σημαδεύουν πραγματικὰ μὲ προσοχή.

— Ἐτοιμοί...

Τὰ δάχτυλα ἀρχίζουν νὰ πιέζουν τὶς σκανδάλες.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως γίνεταί κάτι ἀπίστευτο.

Μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ μέσ' ἀπ' τὴ νύχτα, πάνω ἀπ' τὸν οὐρανὸ, ἕνας σκούρος ὄγκος ἔρχεται μὲ ἀσύλληπτη

γρηγοράδα ἐναντίον τους. Ἀστραπαῖα βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ πιστόλια τους καὶ τὸ ἀντικρὺν παράθυρο πού σημαδεύουν.

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς κακοποιούς πού τὸν βλέπει, βγάζει μιὰ ὑστερικὴ κραυγὴ τρόμου. "Ὑστερα κι' οἱ τρεῖς μαζί ὀπισθοχωροῦν μὲ φρίκη.

Ὁ Πλανητάνθρωπος —γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκούρος ὄγκος πού πετάει στὸν ἀέρα— ρίχνεταί καταπάνω τους.

Αὐτὴ τὴ φορὰ φοράει μιὰ παράξενη, ὅσο κι' ἐπιβλητικὴ στολή. Μὲ ἐφαρμοστὴ φόρμα σὲ κίτρινο χρῶμα —πού δὲν διακρίνεται βέβαια τούτῃ τὴ στιγμὴ — σκεπάζει ὅλο τὸ ὑπέροχο κορμί του. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο ἕνα ἀστέρι.

Οἱ κακοποιοὶ μὲ κραυγὲς φρίκης ὀπισθοχωροῦν πάντα καὶ στὴν ἀπελπισία τους ἀρχίζουν νὰ τὸν πυροβολοῦν μανιασμένα. Οἱ ἀθόρυβες σφαῖρες ὅμως ἢ περνοῦν δίπλα του καὶ χάνονται μέσα στὴ νύχτα ἢ χτυποῦν ἐπάνω στὸ ἄρρωστο κορμί του καὶ ἀποστρακίζονται.

Τότε οἱ δολοφόνοι: τὰ χάνουν ἐντελῶς. Πετοῦν τὰ πιστόλια ἀλαφιασμένοι καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια μ' ὅλη τους τὴν δύναμιν, οὐρλιάζοντας τρομοκρατημένοι.

Ὁ Πλανητάνθρωπος ρίχνεταί σὰν κεραυνὸς ἐπάνω στὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς. Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν γαιῶκα καὶ τὸν σηκώνει στὸν ἀέρα σὰν κούκλα. Ἐκεῖνος σπαρταράει σὰν ψά-

ρι κι' έκλιπαρεί κλαίγοντας:
— Λυπήσου με! Μή με
σκοτώσης! Δεν φταίω εγώ!
'Εκείνος μ' έστειλε!

— Ποιός «εκείνος»; λέει ό
Πλανητάνθρωπος ψυχρά. Ποι-
ός είναι ό άρχηγός σας; Μί-
λησε, αν θέλεις τή ζωή σου!

— Δεν ξέρω! Δεν ξέρου-
με! Τ'όρκίζομαι! Κανείς δεν
τό ξέρει!

Ό ίπιτάμενος Τιμωρός τόν
πιστεύει. Είναι τόσο τρομο-
κρατημένος, πού δεν υπάρ-
χει περίπτωση νά λήη ψέμα-
τα.

Τόν αφήνει κάτω και του
λθεί αύστηρά, αλλά και πε-

ριφρονητικά μαζί:

— Πολύ καλά! Πήγαινε
τότε νά του πής πώς ό Πλα-
νητάνθρωπος του παραγγέλ-
λει ότι θα τόν βρή και θα
τόν τιμωρήσει όπως του χρει-
άζεται! Χάσου!

Ό κακοποιός δεν θέλει πα-
ραικάλια για νά φύγη. Μια
πόρτα είναι άνοιχτή εκεί κον-
τά του, απ' τήν όποία έφυ-
γαν και οι άλλοι δύο σύντρο-
φοί του.

Ρίχνεται με κομμένη τήν
ανάσα σ' αύτήν κι' έξαφανί-
ζεται.

Τότε ό Πλανητάνθρωπος
κάνει κάτι πολύ παράξενο...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΉΑπόδοσις: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΉΑποκλειστικότητα. Γενικά ΉΕκδοτικά ΉΕπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΤΟΝ**

Μικρό

"Ηρωα

Οι ήρωϊκές περιπέτειές του γοητεύουν και ένθου-
σιάζουν. Κάθε τεύχος και καλύτερο από τὸ προη-
γούμενο.

Πρωϊ - πρωϊ κάθε Τρίτη και Σάββατο στὸν ἐφη-
μεριδοπώλῃ σας ἢ στὸ περίπτερο γιὰ νὰ προλάβετε
νὰ ἀπολαύσετε τὸν

τὸν *Μικρὸ "Ηρωα*

Τὸ καλύτερο περιοδικὸ γιὰ νέους καὶ γιὰ νέες.

Τὸ Δῶρο τῶν Χριστουγέννων

Τὸ καλύτερο Δῶρο γιὰ τὰ Χριστούγεννα εἶναι

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ

τοῦ πολύχρωμου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Περιέχει τὰ πιὸ συναρπαστικὰ εἰκονογραφημένα ἀναγνώσματα! Εἶναι ἀληθινὸς θησαυρὸς χρωμάτων καὶ εἰκόνων! Τεράστιο σχῆμα — Καλλιτεχνικὸ δέσιμο.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 2.000

ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ!

Ζητήστε τον ὡς δῶρο ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας! Ζητήστε τον στὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκκα 22, Ἀθῆναι,

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τιμὴ δραχμ. 45. — Στὰ γραφεῖα μας:
Μόνον 35 δρχ.

ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άριθ. τεύχους 1 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38,
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικαυ:	Συνδρομαί έξωτερικαυ:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 3

Στὸ 2ο τεύχος τοῦ «ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΥ», ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη, μὲ τὸν τίτλο:

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΝ

ἀρχίζει στὴν πραγματικότητα ἡ δρᾶσις τοῦ ὑπερφυσικά προικισμένου παιδιοῦ, ποὺ ἡ μοῖρα ἔχει τάξει ὡς Φρουρὸ τῆς Άνθρωπότητος!

Ό Πλανητάνθρωπος ρίχνεται σ' ἓνα θυελλώδη ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου!

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΕΝ ΜΙΛΟΥΝ

Γοργὰ ἐπεισόδια — Περιπέτεια — Έκπληκτικὴ δρᾶσι — Γοητευτικὴ πλοκὴ — Άγωνία — Μυστήριο καί...γέλιο!

Ζητήστε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τὸ
2ο τεύχος τοῦ «ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΥ».

ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ

ΕΜΕΙ, ΠΕΡΑ ΣΤΟ ΑΧΑΝΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΛΑΜΠΕΙ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ. Σ' ΑΥΤΟ ΖΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΘΑ ΕΡΘΟΥΝ Σ' ΕΠΑΦΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ... ΘΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΧΡΥΣΟ ΑΙΩΝΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ. ΓΙΑΤΙ... ΠΟΣ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΚΑΚΟΥΝ ΑΥΤΟ; ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΔΙΗΓΗΘΟΥΜΕ!

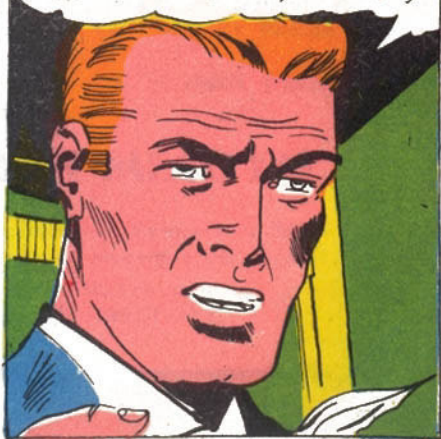

ΑΡΧΙΖΟΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΣΤΟ ΤΗΝΑ ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΕΚΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΟΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ.

ΛΕΣΟΣ ΜΠΑΣΤΟΥΚΙ, ΚΑΤΑΠΛΗΝΣΤΙΚΟ! ΕΡΗΤΑΣ ΚΑΡΡΟ, ΕΝ-ΚΑΝΕΣ ΜΟΧΟ ΔΥΟ ΛΑΘΗ ΣΕ 52 ΧΑΡΤΙΑ!

ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΑΥΤΗ Η ΙΚΑΝΟΤΗΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΡΟΜΑΖΕΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑ! ΠΟΣ ΤΗΝ ΑΠΕΙΣΤΗΣΑ; ΤΙ ΕΙΝΑΙ;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...